

ЕММА АНДІЄВСЬКА
ВІГЛІЇ

Емма Андiєвська

ВІГІЛІЇ

ЕММА АНДІЄВСЬКА

ВІГІЛІЇ

diasporiana.org.ua

СУЧАСНІСТЬ 1987

БІБЛІОТЕКА ПРОЛОГУ І СУЧАСНОСТІ Ч. 57

Обкладинка й ілюстрації Володимира Макаренка

Emma Andiyevska

VIGILS

SUCASNIST — 1987

All rights reserved.

Copyright © 1987 Sucasnist

Library of Congress Catalog Card Number: 87-60851

ISBN 3-89278-001-3

ВІГІЛІЇ XXXVI

(*Вечір над морем*)

В надтрухлім світлі — селезінки речень
Над антрацитовим, що з моря, пасмом.
Та на воді ще прямокутник пісні,
Терпкий від видовжень, як від наврочень.

Вогні, мов баклажани. Карк незручний
Ховає берег в шмаття затрапезне, —
Із волоцюгами валявся, бозна
В яких ровах незнаного сторіччя.

Скінчилася щоденна пантоміма.
Пляж, що з води — гранітними томами,
Потоншав і пружинить, як фанера,

Сховавши під каміння шкіру й норів.
Все віддаляється. Лиш відсвіт на косі
Гадюкою, що власний хвіст куса.

ВІГІЛІЇ XXXVII

Вхід? Брама смерти? Світловий пілон? —
Не обрій, а суцільний — в гніздах — хрускіт.
Й ледь — річище і тінь від тамариска. —
Світ — перекотиполе і полин.

Ліхтарня. Пристань. Водяна пила
Півмісяця, що — помисли — на ряску
(Тлін — чи неіснування гумореска?),
І тиша в п'їтьмі, як ацетилен.

Як тяжко душу й розум — від оскоми.
Як тісно між проходами вузькими.
Між мурами, де пам'ять, як осуга,

Вже, — не шкодуючи — назавжди — від усього,
Що досі — забуття і летаргію. —
Вбиваючи, смерть — воскрешає й гоїть.

ВІГІЛІЇ XXXVIII

Крило метелика — айва, з якої — плед,
Що тягнеться з народжень до народжень.
У срібло вхід: шляхів стрімка мережа,
Де боржники, які — в обхід — від сплат.

Крило метелика, гіркий і пізній плід,
Що, не торкаючи, промінням ріже.
Кути, які — на лябіринт віражу,
Що зберігає Пасіфаї блуд.

У лялечці сипке панікадило,
Що оболонки тліну поскидало
Й обвуглені перегортає сльози.

Де щойно — по вузлах — пройшовся лазер,
Розкрив метелик крила, як рояль. —
Душа ще зріє, й порожньо в раю.

ВІГІЛІЇ XXXIX

Ніч не рухнеться й, наче в прірву, їде,
Без колішат — у виміри обтічні.
Вже безпредметним стало й нелетюче,
Зник фюзеляж, висять шасі із вати.
Що барвами — подекуда — як одуд.
Звільнився світ від кліток і уточнень,
Сплатив борги — і всю на вітер — здачу,
Лиш де-не-де ще тліють мараведи.
Змінилася вага і перспектива.
Все погустішало — на дві, на три октави,
І кожен кадр, як у німому фільмі.
Відпало все настирливе й несхвальне,
І решту — кіпоть — вимила гроза. —
Твердь, скинувши старий комбінезон,
Ключами наближається з низин.

ВІГІЛІЇ XL

Ні світла, ані кроків на майдані.
Ніч — наглухо — у володіння власні.
Лише душа, як верховіття в лісі, —
Все глибше й — далі — від тандит щоденних.
Не місяць — еліс. Крапле белладонна.
Ще мить, — і шкірка зовнішнього лусне.
Позаду — проминальне і облесне.
Єдиний дзвін, що бамка щогодини.
Все видовжилося й позатихало.
І тільки серед обрисів похилих,
На лінії, що ділить світле й темне,
Громаддя слуху — сторожке й невтомне. —
У снах маячать, хоч ніхто не спить.
Як голос, віддалі. І нескінченна путь.

ВІГІЛІЇ ХLI

Від ночі — півобгризений маслак.
Скрізь — існування ще дрібні реклямки
Та водограю ледь надтрухлі клунки,
Де вже прийдешнього спалахують послі.
Згортається в сувій — шляхетне й зле.
Суцільний розпад там, де щойно клінкер.
Найдовші пашеки (ковта весь світ) — маленьке,
Де ще майбутнє — слизом, як масляк.
І проминальність — у руці — мензурку,
Що наближається, — мандрівна зірка, —
І час від часу — збоку — зблисне кложня,
Що від розлинного лишилася конклаву, —
Луска огрудь, що їх — зелений град. —
Гравців на видно. Видно тільки гру.

ВІГІЛІЇ ХLII

На кригу — рух. Дня зупинивсь вітряк,
Й одна за одною, як пара, перепони.
Крізь плівку дійсности — з підводних скель — скорпени.
Скидати форму добігає строк.
Для змагунів — дедалі вужчий трек.
Вогні і ціль, — їх поглина серпанок.
В гранат завинена чекає Прозерпіна,
Заки гравці — передостанній трюк.
Кінців не видно. На всі боки — трусько.
Замість світила ледь кіптюжить тріска.
Нутро, неначе після золотухи.
Світ відшвартовується так поволі й тихо,
Розпавсь на тлін, хоч і стоїть квартал
(Черв'як і в сріблі дірку повертів).
Стерничий — і нікого на борту.

ВІГІЛІЇ XLIII

(Анабазис)

Ще коло, ще пустеля, й караван
У присмерку — з барханів — ген — міжріччя,
Де гнізда залишилися сорочі
І предки промовляють з домовин.
Найдальші віддалі — ті уздовж власних вен.
Найнезбагненніші — якнайпростіші речі, —
Мости через провалля — без поруччя,
Каміння, луни, потічок-ревун.
Що Арарат? — Драконами — дрібниці.
Піщина, що на всю потужність пнеться,
Аби до світла боком притулитись
І зупинити смерти вентилятор,
Що вже — от-от — останній електрод.
І трудиться, хоча — намарне — труд.

ВІГІЛІЇ XLIV

Лиш рибні голови, де вирував базар.
Ножі змінили, виміри й касети.
Будинки й вулиці проріджено крізь сито.
Всі вчинки пільмою виходять з амбразур.
На площі тиші довшає пузир,
Де ще дідок дошукується суті.
Найменший обрис — рясно, — як пульсатор.
І не бруківка, а бруски озер,
Де з виводком — уздовж — блакитна квочка.
Заходять інші вірування й звички.
Й нічна сторожа, що — олію — в лямпі,
По спіяному походжа Олімпу,
Де тільки тіні на воді від паль
Та човен, що — на той бік — за обол.

ВІГІЛІЇ XLV

Долини духа спочивають в генах.
Ще образ сплющений не вигорнувся в смугу.
Речей поверхня тане, як засмага, —
Так диня тиші стигне в сновиганні.

Ще не набрали почуття розгону,
Світ видимий ще розмовля на мигах.
Є гірші від поразок перемоги,
І світла найчорніші перегини.

Над дійсністю — димок від кантилени.
Одягнений, неначе в панцер, в луни,
Весь на межі, на всю тональність кондор

Відлічує у присмерку секунди
(Годинник, що без гир і коліщат).
Буття? Чи кинений на полі бою щит?

ВІГІЛІЇ XLVI

Обличчя. Лінія. І за водою — слід.
Найнепохитніше — таке ламке й минуше.
На дні краплини — існування днище.
Що, як поліп, в поцейбікросло.

Із неладу — рука, що — зерна й лад —
Крізь заграви — на перехрестях — моші.
І прапорець на пагорбі, що — нащось.
Усе велике, що таке — мале.

Плач. Голоси, хоч поруч — ні оселі.
Лиш смерть, що світ, немов кізьяк, мусолить.
Сам тільки звук — шербатий і гугнявий —

Вже без надсади, без прокльонів, гніву. —
Все — в лійку, — поодинці і гуртом. —
Й ріка, що ринь у душу нагорта.

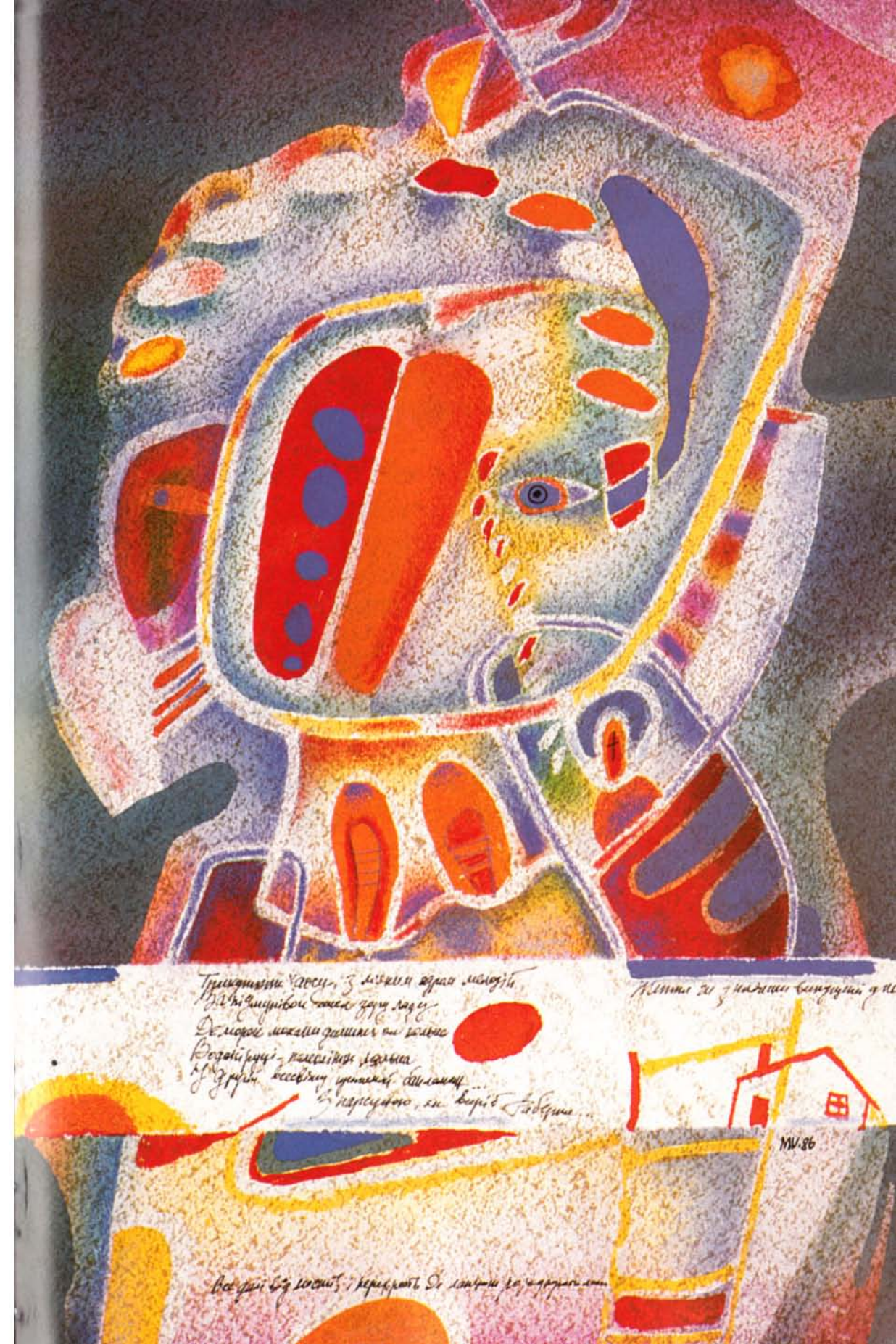
ВІГІЛІЇ XLVII

На дні віків чекає Пенелопа, —
Піщина пам'яті, що — водяні бескиди.
І женихи, що чинять збитки й шкоду,
Й Аїда брама, котра замість шлюбу.

На астролябію поклавши лапи,
Два грифи — шлях, який веде в нікуди.
Піщина пам'яті і обрій-естакада,
Що — світ, із мила й сажі зліпок.

В предмети згущується роздрібне мигтіння,
Де щойно тільки гілочки фотонні,
І від ества — ні обрисів, ні статі.

В таких глибинах навсебіч летіти. —
Ще Сцілли і Харібди омина
Свідомість. Й ніч у місці, як миньок.

ВІГІЛІЇ XLVIII

Не обрій, а вуста, — то там, то тут —
З-під намулу. І тиша, наче дьоготь.
Все причаїлось. Тільки місяць диха
На вухо. Та — ковтками — блекота.

У проминального все дужче апетит —
На вічне, хоч і гине від ядухи.
Дві зірки, що — як рушники — з-під даху, —
За розподільник ліній і частот.

В повітрі гаснуть острови з опунцій.
Прийдешнє ще чекає на зупинці, —
Їсть яблуко, — при боці — оцелот,

Що від — проміжних втілень уцілів.
Й по купках спалахів, мов з'яв очіс,
Йде розтяжний — з самих суглобів — час.

ВІГІЛІЇ LI

Мить блимнула — й ломовиком — в обоз.
Життя? Ріка? Чи просто знак — алея
Згортається у зірку і маліє.
Не поле — алюміній і азбест.

Амеба місяця зійшла на рихлий бас.
Килою — отвори. Хорти — от-от — толя:
Рівнина чи вже духа алкалоїд,
Що в провітках — матерії позбувсь? —

Самі кульбаби від гучних орацій.
Світ — проваливсь на першому уроці
Й — надсадно — форми — шіткою, як посуд.

Природа — з'яв напташила запаси,
Аж серце гупа й кришиться броня.
І пільма, що — олівами — бринить.

ВІГІЛІЇ LIІ

Навколо тиша, наче із відра.
Без опертя, в надхитану назальність —
Квадрат розмитий. Світ — без камізельки.
Все кришиться — і навпіл — по ядру.

За водорозділом — осмерклий сум модрин,
Що видовжила в береги зозуля.
Та мозок, що — краплинами лізолу. —
Ще заки — на новий ракетодром.

Сама рівнина, що застигла в оці,
Та — ген — тополь порожні ногавиці,
Де зовнішнє відбігло всіх регалій,

Лиш де-не-де — на хіднику — рагелі.
Нутро не кліпне, — в пастці сам ловець.
І тиша, що всі стулки розсува.

ВІГІЛІЇ LIII

У прірву — день. Короткий людський вік.
Все глибше смерть вбиває в тіло пакіл.
Все, чим жилосьь, як на асфальті — спека. —
Мелодія — на кришки — і співак.

Плете ядро усесвіту павук.
На ниточці тремтять хисткі опуки.
Усе живе — Тлін — під свою опіку.
Лиш серце блима — між куців — ставок.

Весь світ біжить — вагон, — та спить кондуктор.
Хитаються перегородки з дикту.
Не діють гальма. Рух ніхто не стрима.

Не вимкнути — ні колії, ні струму,
Ні пам'яті розпилений смарагд,
Де ще життя, — що — димом, — димарі.

ВІГІЛІЇ LIV

Буття? — Чи серед хаосу — боскет,
Де — ножицями — неосудний ледар?
Порожній пляж. Надтрухлі дві колоди.
В піску гниє — півмісяця — і скат.

Повітря — з плинних лусок — самоскид,
Який — над ямою — добіг до влади.
Надкришуються — всесвіти і люди.
Ковпак відлунь. І невідчитний код

Черви, що пробує свідомість гризти.
Крізь видиме — дедалі глибший розтин.
І переходи, і мости з віскози, —

Кров, звільнена від пристрасті і сказу.
І простір, що на промінь захолов. —
Неначе хто квартиру прохилив

В безпростірність, що плаче немовлям.

ВІГІЛІЇ LV

Рожеві парасолі крапляють з ринви.
Всім з'явам. — простір — за єдину пашу.
Та де-не-де — ще світлові папуші. —
Все зовнішнє пішло на відмирання.

Ступати важко. Небо, як мурина,
Ковтає душу. Ледве блима пижмо.
Із каганцем — за існуванням — пошук,
Де тлін — в ботфортах — коней на пороні.

Стіна із лялечок, обернених в мовчання.

Матерії і духа величини

Й трикутник зору — крізь медузу ніби.

Бо видиме, що — невимовне — в набір.

Немов після потопу суховій.

Відкрило в серці жилу слухову.

ВІГІЛІЇ LVI

Життя дало — з розгону — задній хід,
І не зібрати навіть глею грудки.
Лиш пам'яті шпичасті осередки
Із шибами, де навхрест — лепеха.

Вже прорідився дійсности штахет,
І серед плазми — духа самородки.
Рівнини сну з жирафами, — що — рідко —
Вглиб — жовте м'ясо з фіялкових хутр.

Самі димки. На нетривке — гоніння.
Назад — в ядро — розпочалось вгинання,
Де ще клітин пручається додаток.

Останню форму — в невагоме здуто.
І по трикутниках — без веслярів — вельбот. —
Усесвіт, згорнений, чекає, як мольберт.

ВІГІЛІЇ LVII

Гонг-дзеркало. Самі стежини втрат.
Лише на обрії ще серце носить миро
У провітках між валунів понурих,
Де жорна тліну порожнечу труть.
В завулках пам'яті — сіль вогників, — нітрит
І ланцюги. Туга легеня моря.
Зі спинок світла, наче із омарів,
Приплив — прапращура — в піску — портрет, —
Уламки водяної епопеї, —
Й над ними місяць, як шматок папаї.
Згорнулась твердь. На дно пішла ескадра.
Жменя свідомости і зір, — ліванські кедри,
Де смерть — лозиною — отару поганя.
Гонг-дзеркало, як жерла двигунів.

ВІГІЛІЇ LVIII

Життя сплигло. Лишилася стерня.
Як мало зерен — цельфанний кошик.
Майбутнє ледь вивільнюється з кушок, —
Вже інше обертається стерно.
Ще час від часу дійсности турнюр —
З-за рогу — проминальніше й гіркіше.
Хорти підземні хлечуть чорну кашу,
Хоч маятники, що — за тлін — турнір,
Ще ріки — серед мороку — молочні.
Як лунко, незахищено і лячно,
Де простору алмазна шевелюра,
Мов тільки но з верстата ювеліра.
Все — порохом — герой і страхопуд.
У серці — дріт. В чуттях — найглибший спад.
Й на брамі пес, що в білім колі спить.

ВІГІЛІЇ LIX

Як дзвін у вусі, вглиб речей розгін,
Де ще від дня позалишались пастки.
Ледь коливаються — плівки надуті — пустки.
Розгвинчено і воду, і вогонь.

Поздовжнього побільшала вага.
Скрізь — губкою — стрімкі й ламкі форпости.
Дитину в ванні — проминальне — пестять.
Всі віддалі, як тісто, й тільки ген,

Де устриця до обрію прикута,
Ще жменька світу з відсвітом строкатим. —
Зійшли на рінь — і метушня, і галас.

І ні душі. Сама — рівнина-голос,
Що — дійсність, наче праскою — капрон.
Та Яків, що із Господом — на прю.

ВІГІЛІЇ LX

Видовжується присмерку сачок,
Де інший берег, танучи, хлюпоче.
Ще тільки неба півпригаслі печі.
День руки витер, — працю всю скінчив,

Аби — на ранок — знову дитинчам —
Чи й серед ночі, — як кому приспічить.
Сторч — тиша насувається сипуча,
На скипетр обертаючи — канчук.

Слаба — не п'ятьма — простір — на утори,
Що ковтуном уздовж води зотаривсь
І — замість місяця — кружала моркви.

Світ хилиться й на перлівницю меркне. —
Земля — чи буйвол, загнаний в свічу,
Що береже життя для онучат?

ВІГІЛІЇ LXI

Навколо морок ходить, наче кнур.
Предмети — міллю сточені мундири.
Так — підступом — в свідомість — мародери.
На мить — запізно — з гнотом — канонір,
Й мишва — життю — артерію і нерв.
Скрізь порожнини, — і нема в що вдарить.
Лише рівнина — кроком командора
Та крізь карболку — цівочкою — нард.
Не краєвид, а немовля — з-під згарищ.
Перемістилися під серцем доли й гори, —
Саме буття, що дивиться незмигну.
Ніч. Хоч поверхню — от-от — інша магна,
Що бульбашками проклада мотив
Й зі столу кришки — рештки з'яв — зміта.
Не видно шляху, видно лиш мету.

ВІГІЛІЇ LXII

Життя вже без позначок і без дат.
Двері — на ключ, всі розійшлися гості.
На дні горнятка лише кави згусток.
Час вирвав вісь, як на мосту бандит,
Й один за одним — небуттю — редут.
Сама рівнина з відсвітом смугастим,
Де водянисті знаки снів сягнених
І колесо — плакуче і руде.
Все перетліло: радість і зневіра.
Стіна лишилась і віч-на-віч — ворог,
Що — серця віддалі, де повені безкраї
Й де — час-від часу — хтось — на дошці — хрию.
І луни, які тягнуться від сальв.
Завершення чи спад останніх сил?

ВІГІЛІЇ LXIII

Міняється із віком часу вектор.
І світ — набік, — без дна — стара каструля.
Та на глибинах, де нутро ще — тралом,
За кожні двері — щораз більший викуп.

Всі віддали зійшли на рівень ока.
Криві, які випростуються в стріли.
Колодязі колінчасті, як трелі,
З фактурою, в якій нема вже звуку.

Єдина вісь, що — на межі, як спалах,
Тримає ще свідомість від розпилень,
Ще заки тлінне проковтне мурена,

Манометр на життя і умирання.
Все знане никне й — далі, як сакман.
Ніч осипається. На пальцях сіль і ммин.

ВІГІЛІЇ LXIV

Вже не вогні — потужних устриць тузінь.
Діжки із мороком — бікфордів шнур — у склепі.
На блюдці око — в три карати кліпа, —
Блакить, яка пустила метастази.

Печери сну. На слух — подвійна доза, —
З ушільненням на всіх регістрах клопіт.
Гіркава тиша — лакмусовий клапоть,
Що дійсности — каральну експертизу.

Був світ, як світ, та вийшов — з-під опіки,
Пацюк строшив бізона шкуру-спокій, —
Самі роти, а на слова — ембарго.

І з'яви йдуть, згинаючись від боргу,
Хребти й обличчя склавши у тулун.
Колись — розвидниться. І кожне — свій талан.

ВІГІЛІЇ LXV

Чужі міста, і запахи й канали —
Все розчинилося на пляму каламутну.
Лише вогні, як черги кулеметні.
Без шкіри світ. Свідомість прогорнули,
Аби ество — алеями магнолій —
Й добра і зла — внизу — бар'єри митні.
Міст. Набережна. Як стіна, самотність,
І — ледь на гальмах — світло у тунелі, —
Шлях, що — нутром, і шлях — назовні — водний.
Ні берега, ні маяка не видно,
Лише, як гума, — на всі боки — морок.
Ані дороговказів, ані мірок,
На всі кути — сліпуча самота.
Чи вічність — в повсякденні — й саме тут?

ВІГІЛІЇ LXVI

Немов олії наливають в паз
Синхронних переходів. По мікрону
Висновують розм'яклу неба скриню.
Всі форми з'яв, — потік клітин і поз, —
На ниточці тримає карапуз,
Що ліпить світ із нестійкого краму —
Світила — жужмом, а живе — окремо, —
Глевкі дагеротипи подобизн.
З одного тіста — віруси й секунди
(Трояндою — колись — і анаконда), —
Стегно матерії, що — в павутинні духа. —
Все глибше в ніч — і крапотіння з даху,
І плескоти віддалені калюж. —
Життя чи з нафти на воді коляж?

ВІГІЛІЇ LXVII

Дух — вчитель, а матерія — школяр.
Що в зошит — закарлючки нерозбірні.
Найтихша тиша — в осередді бурі.
Уже не п'ятьма, а зі шпарок — хлор.
Крізь товщу сновидінь — фунікулер.
Й сугою — навсебіч — непереборне.
Зідхають зерна. Тісно у амбарах.
Коло з'єдналося, і наглить машталір,
Смерть-підліток в кашкеті й ластовинні.
Відхід, що, як забуте листування,
Й обрубки суму, як шматки конини.
Усе, що потіснилося в канони,
На вибухівку, що повільно діє.
Ніч, а чи дух, що віє над водою?

ВІГІЛІЇ LXVIII

У душу — тяжче, ніж до стратосфер.
Найменший дотик, як удар гарпунний,
І вже — за борт, — життя забрала піна,
Й не відпускає водяний порфір.
Пелюстки залишились від фанфар
І світ на дні (м'яз-лябіринт) — рапана.
Та вхід — гузир, що мозок засупонив,
Все м'ясо й плазму сплющивши — в офорт.
Сумління — вітер, хоч і правознавець,
Що — перевали й рифи — знову й знову.
І глина, ще не виліплена в голос.
В клітинах пам'яті, як невідома галузь,
Лиш верби сну, де ще буття свербіж,
Й нутро на шворці, як білизна з барж.

ВІГІЛІЇ LXIX

Минуще все, та в грудях — світла чан.
Спіраль кінчається, і — черепки від свята.
Вже прохиля стіну нетлінний світоч,
Від шкаралуші звільнений речей.
Сліпучі східці — в серці і в очу, —
Невтільному — на дні — довір'я вотум.
Навпочіпки — лиш з'яви у кюветі,
І кроки, що — без тіла — уночі.
Нових площин і вимірів провісник —
Смерть, що в руці, як в'язку риби, — весни,
Вогні насаджує конічні між прогалин.
Калюжка обрію, між дюн — штурпачця голе.
І тільки розум, — в кишках — ніж, — лящем,
І тиша, що на закрутах лящить.

ВІГІЛІЇ LXX

Як видно, хоч ніде нема вогнів.
Тупе й настирливе спіткала кара
(Вкорочення голів пішло на користь).
Весь краєвид підковою зігнувся,
І тільки місяця стирчить стегно
Над ямою, де вхід пильнують Кери.
Не обрй, що поповнив характері,
А присмерк-телепень, що лють зігнав
На паростках, що тільки но — з насіння,
Й ніч аж до міоцену пересунув,
Так густо — на вустах — молюска присмак.
А там, де переміг — боржомний просмик,
Ще зупинивсь на хвильку мимохідь
І друзям — вниз — легенями маха.

ВІГІЛІЇ LXXI

Весь корабель зітлів. Єдина рубка
Ще над водою, наче голуб миру.
Сторч, навкоси — лиш п'ятьми полімери.
І місяць — напівзібгана коробка.

На пунктах стику обрій геть порепавсь,
Та в щілинах ще тяжчі й довші мури.
Лишились тільки ланцюги від марень.
Життя чи — у акваріумі рибка?

На проминальне — жодної управи.
Найменша форма з течії, мов привид,
На мить — балянс, що майже, як сукупність,

Яку — лопаткою — наглядачі прискіпні.
Не відсвіт на долоні — резорцин.
І голка, що нанизує серця.

ВІГІЛІЇ LXXII

Ще й не жилосьь, а добігає строк.
Що — з-за плеча — із вишкіром акули.
Мить — і життя, мов не було ніколи. —
Помили посуд, й воду — із відра.

Як коротко цвіте на схилах дрік,
І довго як — щабель розлинний — калій.
Морським піском — і найстрімкіші скелі.
Вітри — і вічність — в пальцях перетруть

На попіл, що й зчується, — так тихо.
З ковчега випала зернина духа.
Й матерія, — як вчинок неосудний, —

Розмножилась за бортом — самосадом —
І, мов бур'ян, всі виміри псує. —
Буття — нема. Є кілька аксіом.

ВІГІЛІЇ LXXIII

Площини зміщено, і — інші імена
І виміри, мов кавуни, з-під яток.
До скіпки розграбовано маєток.
Останню свічку понесли в манеж.
А тих, кого ще морок оминув, —
Орбіта, що із контуром койота.
Приплив, відплив — лиш клапті розмаїті,
Що їх — на кладці — тліну доміно.
І вже не місяць, а м'який товкачик
Природі ніздрі вихлопні лоскоче —
І рятівник — й водночас — і каральник,
Що стіни розсуває закурілі
З ознаками потопу й катастроф
В єдине світло — те, яке — з нутра.

ВІГІЛІЇ LXXIV

Півкраєвиду, що на дні мотиву —
На мерехтіння — затягне й гортанне.
Як відлік часу — нанівець рутину.
Лишився берег й кілька дюн сльотавих
Й душі до переправи неготовість.
Як проминальне — бігом марафонським,
Й на бік — все далі й далі порятунок.
Мов вівці — вічне — витовкло миттєве, —
Рінини — замість ладану і смирни.
І Вивилонські вежі — всі намарне.
Змінилася постава і знаряддя.
Та змінене — ще дужче — в однорідне, —
Єдиний центр з відлунням, мов оброть.
Що — в розтин призми, як новий гібрид.

ВІГІЛІЇ LXXV

Ще на предметах — п'ятьми цвіль і кетчуп,
Що вимагльовує чуття і т'ямую.
Дорога, що по ній ніхто не йтиме.
Скарби, що марно присмерк накопичив,
Й нестямна алюмінію плакучість.
Ще кубами розрихленими — темінь,
Ще віддалі — всі пори, наче втома.
Сама вода і, як по той бік, — кочет. —
Усесвіту дедалі вужча короб.
Де простір береже сліди Ікара,
Що — час від часу — небо — як рекляму,
Яка міняє душі, речі, клімат, —
Кристали, нерозчинні, як тетрил. —
Як чути дно й повільний ночі трал.

ВІГІЛІЇ LXXVI

Добра і зла триває люта розгра.
На шворці — світ — Іванко-покиван.
І тиша, мов надтріснутий кавун,
Що так поволі в порожнечу грузне.
Аж те, що досі — кволе й невиразне,
Річки й левади сипле з рукавів.
І, віддаляючись крізь коло звукове,
Кілками — шлях, як моровиця грізна.
В закутинах, де ще провалля заклик,
Набік розвіявши дзьоби та ікла,
Неіснування ходить білий пардус.
Ні соломини, на яку — зіпертись.
І на долоні, як молюск — життя.
Ні звуку — лиш світанку їжатець.

ВІГІЛІЇ LXXVII

Вже відсвіти Страшного Суду,
І сарана, і круків зграї,
І світло, що ніде не гріє,
І геть потріскані висоти.
Звільнилася Творця посада,
І хаос — за новою грою.
Ще тільки просвіти, як реї,
Та — в казані — буття абсиди.
Матерії — з азів — запара,
Де шойно — небуття сапери —
Всі протоплазми гіпотeki,
Що — від загального потоку.
Суд, а чи над проваллям — міст,
Що служить — в осяйне — комусь?

ВІГІЛІЇ LXXVIII

На сковорідці — будні — мудрагелі
І ті, що в злі — надхнення і звитягу.
І пасма гір, і ніжні крихти втіхи,
І світ, як дерево — на вітрі — голе.
Всі віддали — з колиски — до могили —
На марафонський біг — один єдиний стогін.
Прозорість? А чи просто наступ туги,
Де від життя — надкушений рогалик?
Лишилися позаду світла й багна,
Усі скарби. Ще тільки зір убогий —
На тих рівнинах, де лиш смерти шпатель:
Самі стежки, й на жодну — не ступити.
Та вже нутро, — повз трупний дух мари, —
В осяяння, як в проливний смарагд.

ВІГІЛІЇ LXXIX

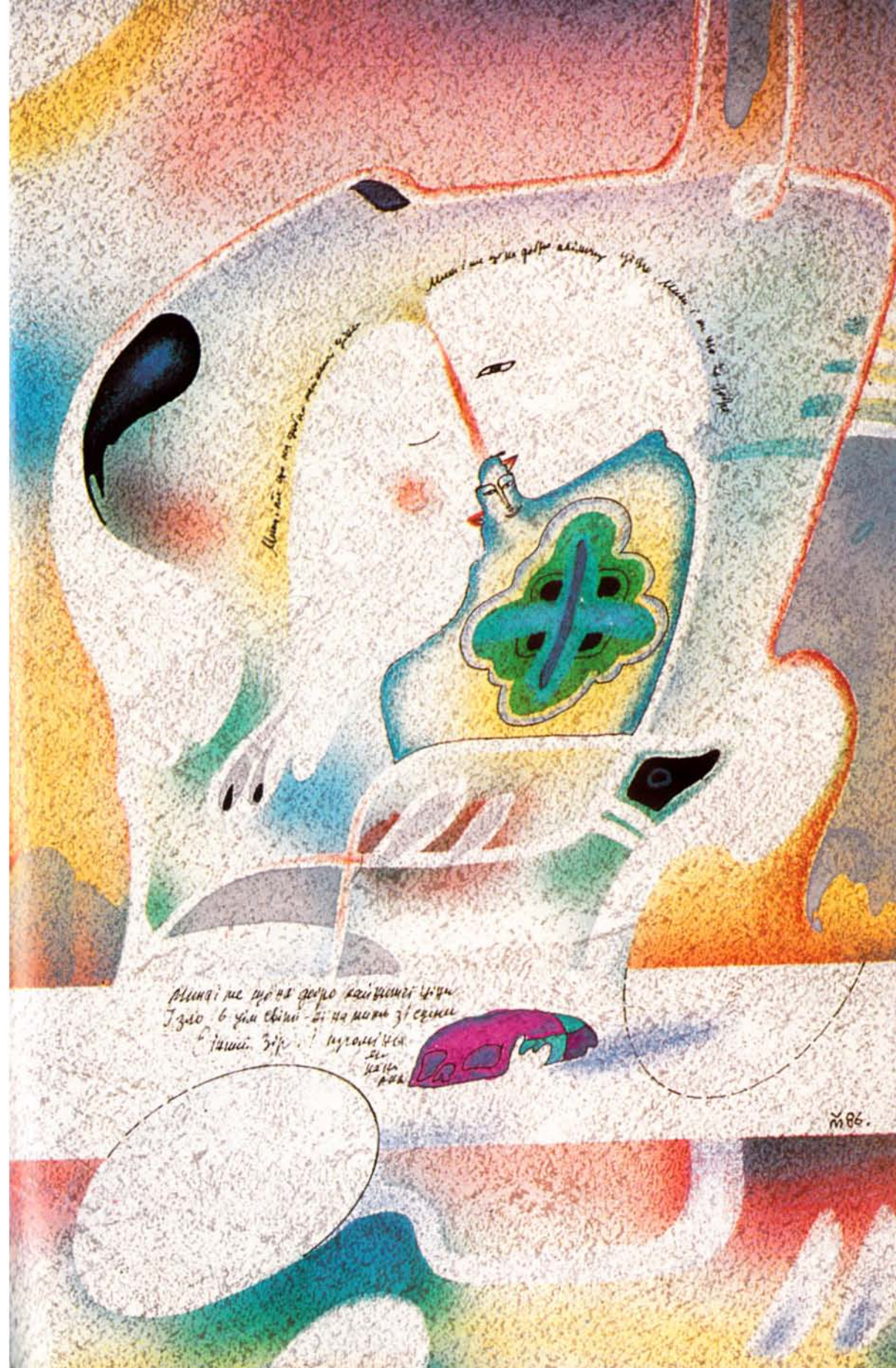
У горщику рожевий амариліс
Світ поділив на різне і тотожне.
І відійшла стіна, що так — бентежно,
Аж паростки нутра позавмирили.

Ї де існування зайняла хлорела,
І форми з'яв закрапотіли тужно,
На колесі — вниз головою — тижні,
І хаос — на долоні — фумаролі.

Базальти — роз'єднала хитавиця, —
Нові атоли виникають в очі,
А — груди — туга, що на душу — замах,

І немощі, — в кишені — плач і зими, —
І смерть, що ледь тамує апетит
Ї на роздоріжжі все доріг пита

В життя, яке лягло їй під п'яту.

*Мині не було дорно каїтими чини
Тзю в чин свині - бі на моті зі свині
Інші Зір - і туромі чини
каїт
риві*

1986.

ВІГІЛІЇ LXXX

Усіх речей і простору убуток.
Сатир у кухлику розносить старість,
Вивершуючи лінію повторень,
Де вічність — в проминального лабетах.

Відноги тиші — навсебіч — горбаті.
Нутро, як повня. Поруч — лавр і терен.
Яйце усесвіту, де тліну тирло,
Та — ні дверей. Немає куди бігти.

Рівнина, як легені, що в мазуті,
І мороку задавнені мерзлоти,
Що перевал заповідають дальній,

Аж відсвіти, — і духа розподільник
Життів майбутніх і майбутніх щасть,
Що їх тримає смерть в ряснім подолі. —
Та не осмислюється й вислизає щось.

ВІГІЛІЇ LXXXI

Погоди, а чи вічності завбачник,
Що так нутра — весь краєвид сипучий?
Не тиша, а світобудови печі,
Що — пластівці галактик — однобічно.
На всіх перонах, де життя — так бучно,
Луною — пустки й будяків штурпаччя,
І тільки місяць, як рукав, лопоче.
Рівнину зібгано, і — покотивсь клубочок,
І тільки чути — пес — на хмару — вис.
З'яв зупинився і розпавсь конваєр,
І з-під уламків — плавниками — риба.
Всі переходи, як тяжка хвороба.
За вступ у невимовне — світлом — чинш.
Та духа вісь, мов зоряний качан.

ВІГІЛІЇ LXXXII

За днем спливає в порожнечу день,
І від життя — лиш цятки перископні.
Розрізнене і те, що так — сукупно, —
З дощок — на хвилях — нетривкий майдан.
Біг сповільнивсь матерії й годин,
Що ледь — на дно — у інтервалах — капа.
Межа — й за нею далі — смолоскипи,
Що — ріки прагнень, поривань і дум.
Під ковпаком — уламки пасторалі,
Що в пуп'янку — без тіла — постаріли, —
І — на півнеба — дерев'яні сльози.
І морок — із шафрану і заліза,
Що роздає цикуту і нектар. —
І перехід — в вітрильник, як в ноктюрн.

ВІГІЛІЇ LXXXIII

Не дійсність, а прозора волосінь —
На всю свідомість, що — в розливах туги.
І смерть, що — тлінне — циркулем стратега. —
Що не ядро, то інший — вміст і сенс.

В матросці вічність — небуття серсо —
Обабіч сну, де разом — плач і втіха.
Не знаки в хашах, а — з дротів — летяги,
Що — навсебіч, як гуму, — небеса.

Єдиний посмик — й лусне з'яв ярмо.
Нетлінна вже підводиться сурма
І світла кількаярусні плятформи, —

Матерія — чи духа гемісфери?
Й повз рештки місяця, геометричний лімб, —
У тишу-смерч, куди — ні тлін, ні зло.

ВІГІЛІЇ LXXXIV

Ген — каганцями обрій — крізь серпанок, —
Нетлінного — у проминальнім кіпоті.
Пласти свідомости, де ночі вуглекопи —
Шматки порід. — Буття не знає впину.

Все — течія. Душа — із піни шпеник,
Що марно — з'яв проріджену сукупність,
Й піпетка розуму, з якої — ледь-ледь капне.
Життя — чи тільки вітер на припоні?

Речей і з'яв відхлинула тиснява,
Чекаючи в заглибинах, щоб — знову.
Посеред тиші — форм суцільний заник,

Та тільки де-де — плівочки озону,
І на все небо, мов крізь воду, — серп. —
Осяяння, а чи новий — ясир?

ВІГІЛІЇ LXXXIII

Не дійсність, а прозора волосінь —
На всю свідомість, що — в розливах туги.
І смерть, що — тлінне — циркулем стратега. —
Що не ядро, то інший — вміст і сенс.

В матросці вічність — небуття серсо —
Обабіч сну, де разом — плач і втіха.
Не знаки в хашах, а — з дротів — летяги,
Що — навсебіч, як гуму, — небеса.

Єдиний посмик — й лусне з'яв ярмо.
Нетлінна вже підводиться сурма
І світла кількаярусні плятформи, —

Матерія — чи духа гемісфери?
Й повз рештки місяця, геометричний лімб, —
У тишу-смерч, куди — ні тлін, ні зло.

ВІГІЛІЇ LXXXIV

Ген — каганцями обрій — крізь серпанок, —
Нетлінного — у проминальнім кіпоть.
Пласти свідомости, де ночі вуглекопи —
Шматки порід. — Буття не знає впину.

Все — течія. Душа — із піни шпеник,
Що марно — з'яв проріджену сукупність,
Й піпетка розуму, з якої — ледь-ледь капне.
Життя — чи тільки вітер на припоні?

Речей і з'яв відхлинула тиснява,
Чекаючи в заглибинах, щоб — знову.
Посеред тиші — форм суцільний зник,

Та тільки де-де — плівочки озону,
І на все небо, мов крізь воду, — серп. —
Осяяння, а чи новий — ясир?

ВІГІЛІЇ LXXXV

З туману все: Господар і житло.
І прихисток, мов крам — для шалапута.
Й усі «тепер», що так зійшли — на «потім»,
І нескінченний, кінцесвітній тлум.

В червоній мантиї й короні ходить тлін, —
Ні обійти. ані — переступити.
І тільки голови — у петлях — з парапету,
Де шойно — коронований патлань.

В клітинах і умах — перебудова,
Аж світ зачляк і не виходить з дива:
Руїни в роті, — в дух — драбини — пристрасть.

Усе, що досі — світло, зручно, просто, —
Кривавих туш — трюхикає вантаж.
Й парсуни, що — ненависти кортеж.
#

ВІГІЛІЇ LXXXVI

Все плинне й стале — все пішло за борт.
Тінь від хмарини, де була армада
Блакитноопера. Тільки стулки з мідій.
Всі вісі, що свідомість, — шкереберть.

Усталене — на манівці — з орбіт.
Лиш гола дійсність, — акробат кумедний, —
На видноколі — трюки старомодні,
Де пам'яті в повітрі — ген — гарба.

Зайшла речей і станів амальгама.
Нутра обличчя чи — трапецій гума,
Що — існування спайки, — як мастило?

Суцільні зміни — за єдину сталість,
Що — вічності зазублений валок,
Де м'яко — з тіла — душу повели.

ВІГІЛІЇ LXXXVII

На два крила — доріжка і альтанка
І сизий — на дві стулки — обрій-кочет.
Повітря ромбами й трикутниками скаче.
Предмети стали звуком, що — так тонко, —

Від дійсности — єдина павутинка.
І коло — поглинальне і лискуче.
Під видимим попрогнивали кички,
Лишивсь хомут, що — марно — порятунку,

Та зір, уся на скріпках — речовина, —
Прозорі дріжджі й дріжджі, що — чавунні, —
І розуму стоніжка-непосида,

Що все життя — на вітровій посаді, —
Лиш — одним оком — ледь буття поріг,
Як вже згортатися і — порохом — пора.

ВІГІЛІЇ LXXXVIII

Буття — не на китах, а на химерах.
Усесвіти — чи плівочки надуті,
Де тільки морок, як вдова бездітна,
Й без тіла хаос із обличчям мурим?

Що — дійсність — дійсність чи лише примара,
Де соску втілення — світ, немовля удатне?
У проминальнім — сталість, як нудота,
Що коливань не знає й перемир'я.

Життя — чи палець втілення мізинний,
Що — для розваги — пухирці озону,
І арки сну й сурми хризоберил,

Що тліну — ще не знає заборол,
Де проминального роз'юшений пацюк —
Зубами — вічності притлумлений мацак?

ВІГІЛІЇ LXXXIX

Дорога? Чи альхіміка аптечка,
Де в колбах — демонів, що спухли нічню,
Ще упирі на перехрестях няньчать? —
І зірка — за єдину відгортачку?

Повитикалися чуттів всі тички.
Між мозком і душею — колотнеча.
Літають — з кров'ю аж по вінця — ночви, —
Б'ють в серце. Світ із слини хоботочки,

Де в кожному — ще бісеня регоче.
Дорога? А чи пільми — в пашах — гичка?
Ні голосу, лиш мороку шербини.

Ні світла, самі з сірки калабані, —
З-під пазурів — язик, стегно, рука.
Дорога? Чи кружляння світляків?

ВІГІЛІЇ XC

Невтільного з матерією стик —
Всі двері в пам'яті, де навсебіч — розлука,
Та човен, що — потойбік переляку. —
Розвіяно дорогу і мету.

Нутро — зернин сліпучий волоток,
Що кожному покладено в колиску.
Сама душа, немов горіх волоський,
Що з нього осереддя виліта.

Площин двигтющих — тло і очевидець.
На березі лишились — цноти й вади,
Де небо ще на обрії — валетом.

Все — полум'я. Нема куди волати.
Затягнуто на всіх світах очкур,
Й стрілки —униз — життя-годинникар.

ВІГІЛІЇ ХСІ

Міня все форму. Відійшла людина.
Розвіяно енергії полову.
На боці світ — колеса гомінливі.
І течія — із пірамід щоденних.

Ляльки відлунь — на клунках — на майдані,
Де проминальності маля смагляве
Ще — на долоні — кулю кришталеву.
Не речі, а колодязі бездонні,

На цямрині — жовтки чуттів і суджень, —
Фасетний хлам, що — плавники — крізь сажу —
На стружці часу, де — з косою — Тесля. —

Матерію — у лещата затисли.
Лиш там, де простір — на акриду схуд.
Нове життя — новий підземний хід.

ВІГІЛІЇ ХСІІ

Від світу залишилися поруччя.
Скінчився вилов, і — порожній ятір.
Та поплавець, що плин речей троюдить.
І німота — чавунна і незряча.

Долина-свічка. Шкаралущі речень.
І обрій, що не зрушивсь ні на йоту.
Лиш проминальне почало роїтись
І зникати — від стрімких скорочень.

Єдине коло, що стоїть на чатах,
Хоч живчик тліну, вже слабкий, — нечітко
Ледь — над предметами, як смужка диму.

Самі шляхи. Й усі — у невідоме.
Крізь дійсність зизооку і цупку
Ще тільки смерть — іздалеку — ціпком.

ВІГІЛІЇ ХСІІІ

Як мало часу вділено людині.
Пішину вже назад у море змито.
Всі кедрі спиляно. Кочовиків намети.
Ні щілини на крик в віках злиденних.

Життя — за гандж. І тільки смерть видайна.
Від пам'яті — прогнила жовта шмата.
Каміння у воді — загусклий смуток.
І розум, як долоня, що — бездоння.

Ані душі, лише верблюд в повітрі
Сидить — навпочіпки пильнує ватру,
Коли на закрутах, що — силікат і кальцій,

Розвидняться поновно духа кільця.
По вирвах тільки п'їтьма, як фургон,
Та місяця хитається вага.

ВІГІЛІЇ ХСІV

Височина, а чи низин сукупність,
Що перейшла в прискорені частинки?
Невидиме у видимім — так тонко,
В машині кожній — око телескопне.

Здається, зараз справжня дійсність капне
Із ложки, що у кухлику — сметану.
Все виструнчилось в рівне і чистеньке.
Шляк став алмазом, все криве й прискріпне —

На рибки-іскри у прозорім дзбані.
Хвиля пішла угору по драбині
І — замість місяця — півколом — на маруну

Серед суцільного лиття і завмирання,
І там, де тлін, що досі — з'яв ескорт, —
Все зовнішнє — ламка колода карт, —
Саме ество — без віжок і без шкір.

ВІГІЛІЇ ХСV

Як вибух, перегорнена сторінка
Життя. — трикутний в зябрах витин.
Посутнє — жодним словом не назвати.
З кришталю слоїк, — дно — сипуча рана, —

Вглиб по серцях мандрує, подарунок
Нетлінного, — лік на сліпе і вутле. —
У безіменне — все, колись — славетне.
І навіть пам'ять, як предмет сторонній.

Від видимого тільки цятки й звуки,
Що проступають з теміні, як вогкість,
Де простір ллється з розтяжних посудин.

Всіх розпорядників звільнили із посади,
Лише круп'є, що — тліну казино.
І з'яви, як порожні казани.

ВІГІЛІЇ ХСVІ

У повсякденному — вузлами — надприродне.
Вже не повітря, а суцільні нори.
В прозору магму суходіл зануривсь,
Відрікшися пов'язань і споріднень.

Ще видиме — перекупка огрядна,
Що залицяється на брамі до жовніра.
Все глибше серце закидає нерет,
Де тільки з'яви вутлі і марудні.

Пересувається униз громаддя срібне.
Там, де — півколом — рештки низькопробні,
Духа лоша на світ прийшло у стайні

(Серед несталою єдине, що постійне)
Й, не зрушившися, на всі боки біга,
Випростуючи згорблене й убоге,

Де рани, і загоївшися, болять.
На грудку — світ. Ніч, як туман з боліт.

ВІГІЛІЇ ХСVII

Слід. Вартові безвухі і безроті,
Що — верхи — на хоргах із нашатиру.
Крізь випарів рухому арматуру —
Речей нутро, як полігон розритий.

Садили світло, а зійшла отрута.
В палацах вже випасують отари.
Буває — й катеринка — неповторне.
Мачина в мозку, що — рипить, як ретязь.

Всі пристані, де ще життя завійне,
Ввіходить в звук, неначе в ванну хвойну,
І відступа назад чавунна мряка.

Та важче йти, і все хисткіші кроки —
Лиш поторків пригаслий хемотрон,
Що — сутність, наче деку, що — без струн.

ВІГІЛІЇ ХСVIII

В однім човні — володарі й раби,
Що ловлять на поверхні сердоліки.
Близьке таке учуднене й далеке.
Світ інший в цей світ отвір прорубав.

І мілина пливе, мов корабель.
Звільняється нутро від слизу й шляку,
Й зір, як факір, — на цвяхах із пилюки. —
Що досі — тільки власну худорбу,

Отримав звуковимірні суглоби.
Свідомість спрагла світлового хліба,
Де кузня зла — і хижки, і палаці, —

Й смерчі замість буханок на полицях,
І від життя лиш — де-не-де — пилок.
Та обрій-серце — з-під ламких сполук.

Листок на вітрі, — як єдиний лік.

ВІГІЛІ ХСІХ

Долина скручена у тишу трубну,
Лише струмка стирчать пласкі долоньки,
Де звуку нерозорана ділянка
І лінії лежать в кита утробі.

Рух — без ядра, і крила — без потреби,
Зійшло на царство — нетривке й маленьке,
Й усе, як на дитячому малюнку,
Єдиний місяць, наче коник, стриба.

У прожилках, де відсвіти стручкасті,
Промацується красвид безкостий,
Що урвишам затявся догодити,

Та захлинувся, зведений на дотик,
І власне тіло тягне з-під колод,
Все очищається від плівок і полуд.

Тарілка з пільмою, де тане й тане лід.

ВІГІЛІ С

Мов корок на воді, очей куток,
І м'ясорубка метушні нечинна,
Де кожне — свій ковчег і своє вчення,
Що сіє зерна чаду й блекоту.

Лиш сум — стоніжка срібла — цокотить.
Униз гадюччям поповзло мовчання.
І ні опори, ні стежок — ні в чому.
Колишню велич зжерла мілкота.

Життя, яке — по горобцях — з гармати,
В калюжу сіло й — дошкою — гармидер, —
Білизни купи, що направи пралі. —

Із ладу вийшов застарілий прилад,
Пустивши з димом батьківське майно. —
Ніч. З гілочкою голуб промайнув.

ВІГІЛІЇ СІ

Цей шлях, що досі тільки в світло вів, —
На спалах-ступу з бабою Ягою.
Все сходинки, і кожна — апогеєм.
Ланцюг подоб, — поруку кругову, —

Жере щомиті повсякдення вовк,
Й душа, в плин замурована, нудьгує. —
Пустеля, що була оливним гаєм.
Купки вапна. Пирій і кропива.

Майбутнє ловить рибу у минулім.
Нетлінне — на минуше — проміняли.
І зовнішнє, лапатога прибічник,

Вимахує бляшанкою й не бачить,
Як — пуп'янки із швидкісних порід.
Ще крок — і ціль, та нескінченний ряд,
Що оприсутнюючись, умира.

ВІГІЛІЇ СН

Все далі від мостів і перехресть,
Де ланцюгів роз'єднуються ланки.
Світ випорожнивсь, як бензоколонка.
Глухими річищами — тільки пам'ять-рись

Посеред з'яв — на хвильку — топче ряст.
Всі сходинки — то ядерні ялинки,
То — з віддалі — колонами — з малюнка,
Проконсула промовою — із ростр.

Трикутник хаосу, з м'яким ядром мелодій
За підмурівок чисел, зору, ладу,
Де морок люками димить, як люлька.

В одній руці — палеолітна лялька,
У другій — всесвіту прим'яклий баклажан,
З парсуною, як виріб Фаберже, —
Життя чи з пляшки випушений джин?

ВІГІЛІЇ СІІ

Заходить п'ятьма на останній тур,
Заки прозорість — на всю міць — підкопом.
Підводні догоряють смолоскипи.
Замість предметів вже самий пунктир.
Одягнений у рибу воротар
Гаком роз'єднує клітин сукупність,
Чека, де зірка з шумовиння скапне,
Овали закладаючи в етер.
Вже від подоб — лиш плівки із западин.
На зламах — морок перестав сопіти
І — черево коняче, — як еклогу.
Здавалосьь, — сила, та вже ледве клига,
Без бою здав загати і кутки,
І призму серця, й зародки в жовтку, —
І в смерть, як в іншу дійсність — під котком.

ВІГІЛІЇ СІV

Поволі — оселедець — ночі пруг.
Прозорий шлях — попід роялем мрячним.
Пружина газова — з опук морочних.
І рибні кістяки надій і прогр.
Слимак у дверях, де щити із спраг
Надвіяні в тернисте і незручне.
Розлога склянка із струмків трирічних, —
Вапна галуззя, що лягло під прес.
На складові частини, як ракету,
Світ видимий, де відсвіти рукаті
Згортають — з недовтілених — прибуток.
В труну — дрібне. Останній цвях прибито.
І домовину залива асфальт.
Все пересіяно. І на дно моря — фільтр.

ВІГІЛІЇ CV

На кожнім віялі палає гнотик,
Що — серпантину — на весь морок — лижну.
Молюски світла — вимір протилежний.
Молодика не встигли розігнути

На клюски тиші. Й сторч — поля магнітні.
Внизу кисіль в шоломах харалужних,
А в порожнинах — спинки від муляжів.
Оббілювали, що ішло в багнети.

Й екран-яйце — найменший серця прояв. —
Матерія в тяжких сполуках пріє,
З молекулі витягуючи птаха.

Та покищо на всіх площинах тихо.
Земля ще в горлі, хоч за складом склад —
Невтільне — по кристалику — крізь скло.

ВІГІЛІЇ CVI

Клітини пільми навсебіч ростуть,
Де проминальне — гірко — принцип ленний.
Лиш де-не-де — в ярах — жовтки відлуння.
Забуті всі дороги, всі мости.

Все важчає стіна з живих істот.
Краплини жовчі, а чи кришки ліній?
Замість світил — самі роти захланні.
Тлін — лави прорідив, як супостат,

Й на дощі з'яв — нові слова й народи.
Лише чуттів ще викопне знаряддя,
І шепоти, і схлипи, й нарікання.

Всю ніч гінці — невпинно — піші й кінні,
Що — на тарелі — долю, як макрель.
Вісь роздоріжжя. Й поле з трубних крил.

ВІГІЛІЇ CVII

Усю блакить скрутив радикаліт,
Проклавши в м'язах додаткову чутність.
Овальне світло вже стоїть на чатах.
Не місяця за давнена кила.

Що з-під небесних провиса колод,
А невимовного термітні чоти,
Що пробують нових площин навчити,
Де ще земного діє арбалет

І під ногою все душі поріччя. —
З мачини кожної у надглибінь — поруччя,
Хоч плівки і подобі очманіло

Ще пробує — за безцінь — світ-мінняло,
Що тачку втілень, каторжник, везе. —
Закаляний у вічність, як в мазут.

І за водою, де ніщо — назад.

ВІГІЛІЇ CVIII

На лезо — слух, аж сизо; погляд гострить
Передчуття, де — ледь земля прочахла.
Всі маяки — ганчір'ям — у панчохо.
Вже інше світло, хоч вогні — й не густо.

В обвід каналом — з кола — як чугайстер,
Ще пам'ять-серп, — зідхне і карк почуха
Й, не доторкаючися ні до чого,
З ламкого плину — вітряки сугестій. —

Коня і вершника надвіює в гітару.
Що, не вмовкаючи, на всіх шаблях гуторить
І кожний вимір — двічі, як папуга:

Життя — тривке. Та найтривкіший пагін,
Що — шальки духа, де буття-хвалій,
Проклавши шлях, на манівці звело.

ВІГІЛІЇ СІХ

Суцільні втрати, — й збільшується ряд.
Чуття — як застарілі ундервуди. —
Пора нових клітин і родоводів.
Все, що стрибками гнало уперед,
Застигло в русі, зупинивши гру
Кришталіків, і відсік льодовитий
Став крізь предмети жовтим повівати,
Наближуючи до тривких порід
Всі прорахунки, зриви, настанови.
Й там, де здавалося: вже, як стіна, він,
Облогу знято, і — на брухт — гармати,
Лише свідомість — вогник, нетля, митар,
Де з пашек — то отрута, то — кармін,
Ще — путь, не випускаючи керма.

ВІГІЛІЇ СХ

На дно — в ніщо — залога й капітан. —
Міняє дійсність приводні паси.
Подекуди ще кратерки пісень,
Де зовнішне, — безногий копотун, —
Ущелину, — там — на скарбах — пітон, —
Нетлінних рік, осяянь і підсонь.
Єдина брама, де — ні чин, ні сан —
І — ні пустелі, ані мерзлоти,
А тільки морок, ще беззубий цмока,
Що — простору клявіатуру з маку,
І — від серпа — саме лише держално,
Що — по жарині — мозок, серце, жили. —
Ковтнуло світ — і форми запива.
Тлін — чи шаблі, що духа заповіт?

ВІГІЛІЇ СХІ

Навколо порожнеча, як нарзан.
Все далі — ціль. І тяжча й тяжча ноша,
Яку й не помічалось раніше.
Вже чути: зуби — в серці — час-гризун.
Здитинів світ, склади без слів верзе,
Всі береги і пристані минувши
Й нічого не навчившись й не пізнавши
Під місяцем, що, як кривавий зонд.
Намарне в спирт, мов ембріон, минуле.
Самі нулі — на місці сліз — в аналах.
Й на півці з'яв ще спалахами юрми:
Одні — скидають, інші — шиї — в ярма.
Мигтить екран, і дійсність, як тапер.
Та з боку смерть, що — листя, мов тапір.

ВІГІЛІЇ СХІІ

Можливо, цей світ тільки рештки-мутри
Світів невтільних, прапорець анодний,
Де вхід замуливсь до площин зігнутих.
Як мило — в воду — час-реаніматор
Минушого, що — тліну міномети,
І від життя — самі піщані надми
Між купок мрій і сподівань зогнитих.
Стерню з неону до основ розмито, —
Цикади аж в Ереб позалітали.
Душа з-під хвиль — надм'яклий Капітолій, —
Мов корок — з виру — й далі в сяйво кволе
Над плазмою, що — в форми, як в обвали, —
Платіжний — в межах втілення — баянс. —
Було життя так, наче й не було.

ВІГІЛІЇ СХІІІ

На всю свідомість — звукова пила,
Що — то скорочується, то — на посмик — довша.
Світ віддаляється, тепло віддавши,
По купинах зі щему і відлунь.

Все зовнішнє — в такий липкий полон. —
Шлях, а чи — свічка, на яку — подувши,
Де мозок, верхні з'яви — прорідивши,
У почуттях загруз аж до колін? —

Мов — крізь друшляк — і радість, і гризота.
Ще тільки пам'ять — клаптями гризету.
Чи й вічність — тлін, що поскидав оздоби? —

На перехресті — небуття подибав,
В осяяння упрягся, як в озон,
Й віз існування в присмерку везе?

ВІГІЛІЇ СХІV

Не серце, а пізнання ветхий корінь —
Крізь проминального крихку одежу,
Що намагається межу буття подужать
І — піраміди зла пітонношкірі.

Сплять всесвіти, як на жердині — кури,
Над присмерком, що — існування діжі.
Вдягають воду, наречену дожив,
Де нереїди й досі — над Ікаром.

Параболами — смерть, — весільна сукня, —
Чекають, заки вся вогнем просякне,
Щоб на заручинах не паленіти. —

Ще тільки б — серце, яке світом нудить,
Щоб не летіло притьмом на вогонь,
Де небуття кораблик сновига.

ВІГІЛІЇ CXV

Усі опорні пункти, як пінг-понг,
Що — траєкторію — в осмерклий смуток.
Сургуч заземлень — крейдою — розміто,
Лиш де-не-де — коралові стовпи.

Розкрилася рівнина, як тюльпан,
Де шлях — частоти видовжені й мертві,
Що інколи — обвуглені штандарти,
Та обрія напівпрозорий пень.

Єдине серце — світлова тростина,
Що от-от — серед мороку розтане,
Ще заки місяць — інструмент ударний —

Плакучі перли — з мисочки — задурно.
І зірка в даліні, як надгортанник,
Над язиком, що — ракурс неfortunний.

Не краєвид, а живчик, що вже — фриз.
Так — слово — серед попелу із фраз.

НАТЮРМОРТИ

НАТЮРМОРТ ІЗ ТАРОКОМ

На тачі — торт в кришталіках, вергун,
Сім коржиків й інжир в ажурній мисці.
Дитячим почерком: «Сцевола Муцій»
Й рахунок ще не сплачених боргів.

За тортом не завіса, а орган
Із желатини, — довгий м'яз без моці, —
Озону шлях крізь порожнини маца,
Що вже — от-от — з надтріснутих легень.

Вода в тарілці — розтяжна і гола, —
Сторч — відкриває невідому галузь:
Клєксидри, шо, як тісто — із могили,

Над купами розгорнених церат,
Де малахіт, шо в'язнем — ще торік. —
На тачі — торт — й рука, яка — тарок.

НАТЮРМОРТ, ВИДОВЖЕНИЙ ЛЯГУНОЮ

Вахляр, зі шкіри маска, запидало
Й букетик — зі стрічок — минулорічний,
Що в дзеркало ввійшов і, як заручник,
В підводному, що — цвіллю весь, — пеналі

Без власника. Нашадки запаніли,
Й по той бік скла лишився світла речник,
Що загубив — цидулку від наврочень. —
Коринкою в завулку сипонули —

І від веселки в жмені — окоренки. —
Й каналу шелепа, що — золоті коронки,
І — ген — маяк, — серед калюжі — ібіс,

Що порцеляновий шттовхає глобус,
Та інколи — з вікна — крізь німоту
Сліпих століть задавнений мотив.

НАТЮРМОРТ, ЩО ПОДОРОЖУЄ В ЧАСІ

Сіль. Пляшка, як рухомий лябіронт.
Розтята дзиґа. Тиньк, що від ремонту,
Ще куснями на грубих фоліянтах
І вин — в гірчичних плямах — преїскурант.

В надбитій склянці слимаком — корунд
Всі відблиски розклав на елементи —
Й параметри — на всі опорні пункти,
Аж сам собі — поздовжний конкурент,

Бож світло — всі кути, як філоксера.
Й горлянки, що чекали еліксиру,
Із інших вимірів — ковток фатальний, —

Відлуння фіялкове й неутульне,
Де обрис дійсности вже на три чверті сповз,
Щоб світ — з нуля — між двох конічних павз.

ЖАНРОВИЙ НАТЮРМОРТ,
ЩО ПЕРЕХОДИТЬ У СВІТЛО

Хвіст оселедця, редька і агат —
З дна пляшки — волоокий і крилатий.
Колода карт, що їх лишили лотри,
Й дві спини в дверях, що схитнулись геть,

Ще ловлячи хмарину на бігу,
Аби життя — єдиним монолітом,
Пожбурений ослінчик — й далі — лютня
І ваза — цинковий калач із гідр.

Душа, що прагнула любови й порятунку,
Лежить — заліплена — вошиною в ритоні, —
Лишився кухлик із відбитим вушком, —

Агат, що недовтілювався в стоніжку.
Сама — без тіла — лінія руки,
Нетлінних швидкостей і вимірів рекорд,

Де світло, як єдиний перекур.

НАТЮРМОРТ З ЕТИЧНИМ УХИЛОМ

Три карасі, цитрина й барабан,
І півень, замуrowаний в топази.
Кухонний ніж, виделка, кусник пемзи,
Де око зупинилося рябе.

Як мишу, закорковано рубін
В прозорій пастці, де — намарне — позов.
Линяє час (є шальки ранні й пізні).
Петрушка світла. Стрибунців табун.

Із сікачем на кухні ходить осінь.
Вилущує із нестійкої маси
Прозорість, що немов кістяк телячий.

У слоїки — осоння утелющить
І — на полицях — розгляда товар. —
Не зір, а озеро, очишене від скверн.

БУКЕТ У ПОДВІЙНОМУ РОЗТИНІ

Із ліній, конусів і еліпсів — букет, —

Суцвіття, як запалена цигарка.

Не осереддя — дзвін, що — кола згірклі.

Й веселка на пелюстці, як москіт.

Мале перелилося в більший кадр.

В пластах, залитих дзеркалами, — гуркіт —

Площини інші, як обвали в горах. —

Змінився ока й існування кут.

Із твані — хоботами — витягли по люстрі, —

У сутність — вхід, що — пиляків палестру,

Аби з клітин, яким — число набридло.

Нового втілення рожеві простирадла,

Де вже — на переходах — панголін —

Найневимовнішого — міжфасетний лан.

ПЕРЕОСМИСЛЕНИЙ НАТЮРМОРТ

Не яблуко, а кола квадратура.

Мисливський ріг. Мисливський ніж і білка.

Рибина й повна спаржі — козубелька.

В глибинах зупинилися мотори,

І лінія, де щойно тлін отаривсь,

Згорнулася в яснопрозору бульку, —

Розритість форми, де сліпий рибалка

У сітях — вічність — з нетривких матерій.

Мисливський ніж. Фазани й — боком — ширма,

Що — видимого найтугіші шори,

І яблуко, минушого окраса,

Що провіща життя, котре воскресне,

Й квадрати, на яких сурми печать.

І хаос, діжка, із якої — чіп —

Основи духа, що — ядро речей.

МЕТАФІЗИЧНИЙ НАТЮРМОРТ

Карафка, склянка, груша й три морелі
Й за ними — півзруйновані споруди
Та обрію — айва-ефемерида.
Єдине серце — всіх речей мірило.

Вже не предмети, а тугі хорали, —
Й по зливках суму — ледь — босоніж — радість.
Смерть — тільки як комбінезон природи,
Де вирвано із м'ясом сонця ролик.

Волосся довге віє із жердини,
Змітаючи і пам'ять, і жадання.
Від світу тільки — зі щетини — хустка.

Розмито дійсність, під ногою — хистко. —
У ягуарних просвітах возій
Невидимого вузол розв'язав.

ПЕРСИКИ

МІЖ НАТЮРМОРТОМ І КРАЄВИДОМ

Зі столу звис геометричний бик.
Між персиками — вихорці-проломи.
Кути відхилення, де ще кити бедламу
І світ на хвилях, як горющий бак.

Поміж двох обр'їв — речитатив-бамбук,
Що — з'яв проточних — розв'язав дилему.
Не персики, а сфери неділімі,
Потужний струм, що злігся в колобок,

Хоч поруч — катаклізми й катастрофи,
Що витягли з буття число, як трюфель,
Крізь існування — з дном подвійним — скриню.

Сочисті персики, що, як приплив, — до скроні
І — тлінові — на всіх шаблях — війну.
Щоб, заки дійсність — в просвітках війне,
З рук — земна куля, персика двійник.

ГАС ШО МНЯЕ...

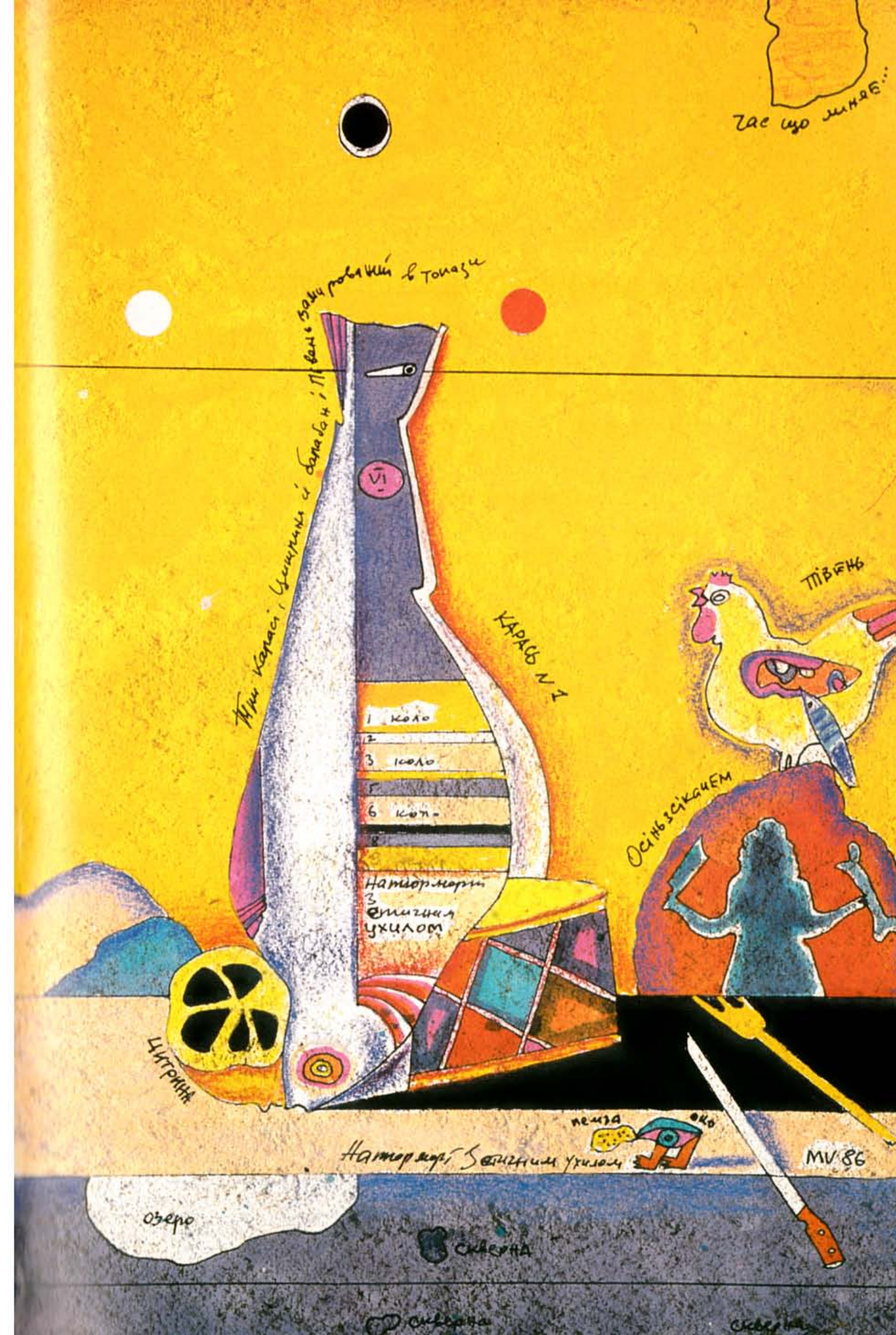
КУХОННИЙ НАТЮРМОРТ З ПІВОНІЯМИ

Три перепілки, два лящі й каплун
 Й півонії у дзбані, що — між ними.
 Овал ввігнули й — геть, — мов аркуш, — неміч,
 Що в капілярах — газове кубло.

Перепічка, як видмух із сопла,
 Та збоку, де — перехідний феномен, —
 Жмут моркви — в п'ять струмків між валунами,
 Ущільнений в квадрати й ромби плин.

Що й досі форму первісну капарить
 І — наче в ступі, — по одній — купюри. —
 Кожен листок — і полюси, й екватор,

Й кут, під яким півонії розквітли,
 І риба, що — поволі — на слюду. —
 Межа, де тільки в один бік сліди
 Й де світ, як піна в кухлі, осіда.

НАТЮРМОРТ З УСКЛАДНЕННЯМИ В ЧАСІ

Айва і кілька фіялкових смокв.
І лютня — струнами униз — на рюшах.
І дзеркало, яке — лед-ледь — пороша.
Перо і тиша, аж гірка на смак.

На радощах — із пологових мук, —
Що — грушу світла, котру — тіні рашпиль.
Там, де ще — плач і невідкладність рішень,
Дві миски зору — нитку — смик і смик,

Щоб заки світ заскніє і понищіє, —
На блюдечку — єдину панацею —
У отвори, що — вихорці зі скрипом.

Не дзеркало, а час, зарослий кропом,
Що ухопив буття, як чаплію, —
Й не знати, чи регоче, чи — плює.

НАТЮРМОРТ

ЗІ СВИТОГЛЯДОВИМ УСКЛАДНЕННЯМ

На тачі, де горох зі скла, —
Тягучість, з'єднана мостами, —
Три риби й ніж, що крає темінь,
Півбуханця і світла клин,

Що всю поверхню, як циклон, —
Здавалося, — довіку — йтиме,
Та струх — і — цибулини втоми...
В червоний шапокляк чаклун

Рівнину вклав і, — як хустину, —
Під оплески, що — трюк останній, —
Клітиннозябра постанова,

Згідно з якою обрїй навіть —
На устрицю, — з'яв палімпсест, —
Щоб там, де світ зійшов на пси, —

Нова земля і небеса.

НАТЮРМОРТ НА МЕЖІ З КРАЄВИДОМ

Сікач на дощці й три шматки легень,
Селери корінь, восьминіг, мурена
Й півкулі ранку разом з жабуринням
В відрі з лянгустою, — й ген — обрїя двигун,

Що — цибулини світла — навздогін —
За голосівками, — їх понесли в дарунок
Молюскові, що довжить заборони
Там, де на брамі тліну — дідуган,

Що — на всі боки — риб'ячу парсуну, —
Він душі їсть — і чути копірвання —
З-під сікачів, що — зоряну пляценту,

Щоб перехід — в тюльпани й гіацинти.
І віддих, що крізь сірку і пірит
Основи існування розпира.

НАТЮРМОРТ З ОДРУБАНИМ ХВОСТОМ

Дві склянки. Пляшка. На тарілці рак.
Шість устриць. Слоїк. В тіні метронома
На дошці грифельній півстерте: «Нума»
Й живі в'юни, що — нанівець — урок.

Ще трохи далі — обриси двох рук —
На марлі слід, як давні топоніми.
Клепсидра і вага, що — мозку на́мул,
Де інша дійсність виповня арик.

Із дзенькотом, немов трамвай крізь вухо,
Життя шукає з капілярів вихід,
Сліпучі прокладаючи аркади.

На усі боки кожну з'яву кида.
Кість сплющивши, присутнє випира. —
Квадрант. І на долоні аспірин.

НАТЮРМОРТ

В ОДНОПЛОЩИННО-ІСТОРИЧНОМУ РОЗТИНІ

Покраєний на кусні білий хліб.
Айва й вино у склянці недопите.
В меандрах глек. Ланцюг з велосипеда,
Яким — Давид, що Голіята — в лоб.
Черва сточила передчасний шлюб.
Розкрали скарб нащадки конопаті.
Як оприсутнюється те, що досі — потай,
І у рівчак — недосконале й зле.

В нові гібриди — світло, простір, води,
Єдине серце, ще печерний свідок,
Що руркою мав — у вогонь — негайно,
Нитки з клубка — за вітром — елегійні.
Не край стола, а дальній косогір.
Чотири світу сторони й суга.

НАТЮРМОРТ З ТІННЮ

Потята шинка, хліб, овечий сир
Й волове око, мов яйце, з-під льоду
Напівобчищене, що кинув ледар
Із осудом: «Буття не перший сорт!»

П'ять персиків, розкритий несесер,
Де срібла тінь, що зазіха на владу.
І колесо, що — вахлярі облуди, —
Відбитки м'яса залишив м'ясар,

Що — мухою — у фартусі — в бурштині.
Порепані три печені каштани
Й горобини в кутастій вазі чілка.

Та у проміжках — сторожко і гулко —
Не присмерку смугастий майонез,
А суть речей, уже без форм і назв.

НАТЮРМОРТ

ІЗ ДОДАТКОВОЮ ПЕРСПЕКТИВОЮ

Сулія. Вепра голова. Мушкет.
На блюдці з оніксу два сині ока.
Світлина: бабця, що трима онука,
Що мене гадюк, аж вистромивсь за кадр.

У ночвах з цинку — кілька баракуд,
Широкий дзбан у формі гуанако,
Де — крізь завісу — світла зайчик ника,
Шукаючи, як вивершення, шкод,

І — гусне у подзьобаний наперсток.
Всі речі, як до відплиття — на пірсі.
Повітря вкоротилося, запухле, —

Озоном інші віддалі запахли. —
Хоч зовнішне — ще боком, — як тукан,
Вже видно: віють душу на току.

МУЗИЧНИЙ НАТЮРМОРТ

На килимі, що — на весь стіл, — тромбон
І ноти, що — по аркушу — у сутінь
За звуком, що не дався записати
І з віддалі, як половинки бань, —

Релікти туркусòвої доби, —
Краплинами видовжує висоти
Й — навиворіт — продовжує висіти,
Де інші труби — Суд Страшний з трибун.

Бемолів гідри і дієзів ладан
Всі панцери вивільнюють із льоду,
Що — із глибин — неонову скарбницю.

В якій уже ніщо не улузнеться,
Щоб — заки все буття — на перегній,
В звук-первень, як в осяяння шугнуть.

НАТЮРМОРТ

ЗІ СВІТОГЛЯДОВИМ УХИЛОМ

На клаптику відміряний метол,
Дві ванночки, троянда в склі й записка.
З повітря вибрано останній плоскінь, —
Ракетки тенісні вихитує метил.

Перепічкою згорнений метал,
Що — краєм — переходить у запаску
Річної кралі, що — снопом — за спуском, —
Не торс, а добродійний комітет.

Тугіших віддалей пригаслий резонатор
Устиг поперек горла ризонуги, —
Й блакитне клоччя ляпається в кадовб.

Вся дійсність заховалася під кодом
Буття й неіснування — дві сестри,
Що — систр в руці, і кожен звук, як струп.

НАТЮРМОРТ

З ДОДАТКОВИМИ ОТВОРАМИ

Блакитний сну прорізавши бетон,
Посеред столу — спаржі жмут — як Пестум,
Цитринові — на півстіни — форпости.
Овали, в кожнім равлик забуття,

Що — от — до уст гіркий наблизить тент —
Із прожилками, як листок капусти.
Цитрина — центр. Паси прозорі пасти,
Що їх — на хризантеми — клопотун, —

Сам — колесо із віяльців строкатих, —
Прозорість споживає, як наркотик —
З самих розрядів поле ілюзорне,

Що вже видовжується в адамантні зерна,
І — оком — стіл, назмигним, як ізюбр. —
Суцільні отвори, де шойно рихлий зяб.

НАТЮРМОРТ З ОРБІТНОЮ ТРАЄКТОРІЄЮ

В прозорім слоїку — цитринний джем.
Трикутник. Тінь з ознаками невроми.
На аркуші — чернетка теореми
Й напівсферична ляmpi паранджа.

Гербери три — рожеві — й п'ять жоржин
В цеглястій вазі, що — от-от — дверима
В невтільну — вже присутню — діораму,
Де всі предмети — легкість, — як боржом,

Аж нерухоме те, що — надто прудко.
В квадрати вписані онуки й предки,
І кулька світла, як єдиний збудник,

Буття тривалість визнача орбітну
По лінії, яку — гіпнотизер.
Що — мозок — міхурцями в картузі.

РОЗВІЯНИЙ НАТЮРМОРТ

У вазі три жоржини і косарик,
Горнятко, ложка, — як тунелі згадок,
Дві плями, що — прозорість без огудин.
Пружинить кожна з'ява, як ресора.

Природа, що втомилася від серій,
Все — поодинці. Крапка. Риска — й годі.
Фрагмент теляти, лева, курки, гідри.
Фіранка, наче груди кірасира.

Як довжить м'язи довге тамування,
Що лівий бік — колючим шумовинням.
Ребро полускує і пухне, як тарантул,

Який основу кров'яну розрунтав
І бісеринами — рухомий тампонаж.
Світ дихає, хоча аорту — ніж.

ХАТНІЙ ІНТЕР'ЄР, РОЗТЯТИЙ НА ДВІ НЕРІВНІ ПОЛОВИНИ

Пружину — із предметів — іграшкар, —
Й — з шухляди, мов язик, червона нива
Підлогою — навкіс — аж до коновок.
Циліндри стін. Із водянистих шкур,

Як віяло з нагострених сокир,
Що прокладає леготу каналу,
Рівняння знак, що — вічність — і коневі.
Мізинці часу. Виру білий корч.

Виповнюютья змістом порожнини.
Усе буття вмістилось в одній жмені, —
Процес переходових інкубацій.

Сліпе й німе лишаючи на боці,
Як піраміди радісні й сумні,
Смерть-іграшкар вже двері в пальцях мне.

КРАЄВИДИ

ОСІННІЙ КРАЄВИД
З ЕЛЕМЕНТАМИ НАТЮРМОРТУ

Весь парк — на абрикосовий компот.
На туркус — в просвітках — нутро природи —
Сполуки із надшвидкісних споріднень, —
Листок, що — Гулівер і ліліпут.

Айвою тягнеться майбутнє з-під копит,
Завершуючи закрути марудні. —
Місцями потіснилися нерадо
Для зайшлого, — і пустою — купе.

Небесна твердь, мов спечена картопля,
Вздовж луснула — й слід — попелясто-теплий,
Аж смутком — навіть те, що нетямуше.

Нових законів вітрові томища,
Де кров'ю скріплений — ще предками — контракт.
І осінь, що — як станція метро.

КРАЄВИД ІЗ М'ЯКИМ ЦИФЕРБЛЯТОМ

На місці моря — паралелепіед, —
Розосередило всі осі світло денне.
Не отвори, а половинки дині, —
На поділі — з країв — рожевий попіл.
Дух вивільнився, й витекла лампада, —
Скришився тліну нетривкий медяник.
Ні нитки Аріядни крізь бездоння,
Ні навіть поля з рештками опудал.
Ні поплавця, що — сутність животіння.
Дороговкази-вітерці останні,
Що вже тугішу — зримість і властивість.
Й — ген — путівці із променів ластавих, —
Із еліпсів і ромбів живопліт. —
Час — для боргів і інший час — для сплат.

ПІВДЕННИЙ ВІТЕР

Неначе греблі — в голосах — намив,
Що — домовини болю і нудоти.
Маля — на шворці — пелікан надутий, —
Був скарб на мить — і вже його нема.
Тандиту залишаючи німу,
Над головами — на кульбабах — діти.
Трухлявий мозок — клепле з ранку — дятел.
Летить кора. Із півдня вітер дме.
Зелені хмари щільно, як тугаї.
Місто, підбите тугою тугою,
Розкришує всю душу на частини —
Злетить із тілом чи на східцях стане?
Бож кожен пішоход — аеростат.
І скільки ока, ріки і мости.

КРАЄВИД ЯК СТУПІНЬ ПРОБУДЖЕННЯ

Усі кінці занурюються вглиб
Речей, де губить контур зримає.
Оббідували профіль панорами, —
Кисіль із оніксів, лиш просвітки, як луб.

Від перспективи — зламаний суглоб,
Де існування звужується ремінь.
Хоч як кричи, — ніхто на оборону.
В імлі — ані каглянки, ні — кагли.

Вряди-годи лиш видолинком — гугіт.
Всі виміри потріскались від згаги,
Й чавунна і всепоглинальна маса

Поволі наближається від мису,
Що серце і веселку — на гудрон. —
Суцільний — шем, що — пошумом модрин.

КРАЄВИД НА ТЛІ РАННЬОЇ ВЕСНИ

Два потічки удвох виводять кант.
Природа, — шойно — камера-обскура,
Личинкам — манну кашку — й лускокрилим.
Не ґрунт, а безязикий балакун.

Свічки запалено. Хоч скільки оком кинь,
Усю блакить — звели — на осокови.
Намарне крук — в калюжі — розшук карний.
Розклеївсь час, і все, що нетривке,

Крізь кістку глянуло на смугу сарадели
І на весь голос тужно заридало,
Вже знаючи: тут — вирок незабаром, —

Весна всіх Голятів переборе
Й погоду — навідліг — за саботаж,
Хоч зупинилася і коверзує теж.

КРАЄВИД ІЗ ВИМКНЕНИМИ СОПЛАМИ

Час (в кобці ще) сидить на передку.
Як миска — в миску — обрії і поле,
Де полини і неба сизий пелех,
І простір — зі слідами від підков.

По цей бік лінії — день — смерть свою спіткав,
І нутроші — на затяжні опали.
Півмісяцями — поле закипіло,
Що — на поновне втілення — падке.

І — петлями — крізь виміри тілесні —
Відкрилось бачення, — таке, що мозок луснув —
І — у рівчак — загилий паунок.

Час видовжився в смерть і кобку скинув,
І небуття запрацював двигун,
Що краєвид — без тіла і ваги.

КРАЄВИД З КУСНЯМИ СВІДОМОСТИ

По конюшині походжа вішак,
Де обрій — равликом — ховає ріжки.
Все глибшає: ріка, рука, сережка,
Що небо — на дзеркальний порошок.

Розкривсь очей і поторків капшук.
За вуса — озеро, — що — вже листок — ворожка.
Півкулі сну — на головах — мурашки,
Й останні мури — в течії — на пшик.

Ще мить, і дотик дійсности нової, —
Камінне світло, що в клітинах віє,
Де шойно — вісь — амеби й прісноводні.

Все розчинилося в один єдиний видмух. —
Роз'єднаність, що, як хребет зі скла. —
В три полум'я смеркало і текло.

КРАЄВИД З ПРОВИСЛИМИ ЛІНІЯМИ

Буття — на дно — поволі, як грузило,
Лиш неба дужка, світловий додаток,
То віддаляється, то — упритул — на дотик,
Де іншу дійсність існування взуло.

Розкрили парасольки тихі зела, —
В складчастих скринях — незаконні діти.
Ще тільки плівку молока продуті, —
І, як на ковзанах — в порожній залі —

У невагомість, наче в речовину,
Що серед плину — острови чавунні,
Й світ — шапокляком, що — після бенкету.

В повітрі вішаки ідуть банькаті.
Й де шойно простір всі жовтки допив
(Дві ночі волочився й три — не спав),

Всі віжки й рейки — в небуття депо.

БЕРЕГ

У ЗВУЖЕНОМУ Й ВИДОВЖЕНОМУ РАКУРСІ

Від існування — річка і зарінок,
Де сіном скошеним — жалі й турботи,
Й ген — простору ключиця перебита
Й щити вогню, які — впритул — зарано.

Пошерблено основи візерунок.
Сама блакить — безнога і горбата,
Як на вокзалі, де життя забуте
Вичікує, чи дух зерно заронить,

І — іншу плоть; мікрон — і інша мірка,
І землю й небо, — вже рапавий аркуш,
Як сарана — невидимий потоп,

Що — кожну з'яву під хрустку п'яту,
І кожну сферу, наче — з пір'я щітку. —
Потоп, який триває і в нащадках.

ЦИТРИНОВИЙ СВІТАНОК

Розливсь природи по горбах едикт,
І там, де шойно простір непритомний,
В цитрину вилам, де ще обрій темний,
На хвилю опираючись, іде.

Вже опускається в глибини акведук
Тієї дійсности, що досі — так нестямно.
І тільки, як медузи, — пільми тім'я,
Де просвітку розтягнений гудок.

Світило — ще поволі, як дрезина,
Що в заміновану в'їжджає зону,
Де з'яв — шораз чіткіша — шахівниця.

Відкрився крант кулястих еманцій
Для тих, що у низинах, і горян.
Трикутник — на пательні маргарин,

Ген — зірка ще остання догоря.

КРАЄВИД ІЗ ЗАБУТИМ ПОПЛАВЦЕМ

Над красвидом — ледь помітний чад, —
На — невагомість і — на брили поділ.
Над калабанею — доріжку — місяць-педель —
Ледь відхилився й — погубив ключі.

І там, де шойно — тісно від очей,
Пригасла щелепа, що — тісто водоспада.
Де — ледве на мікрон, — уже по два — три пуди, —
Із марлі — перейшли — на чесучу.

Ще обрій купою безформною чапіс.
Час зупинився й тліну не чіпає,
Хоч у руці й полискує цизорик,

Що між буттям і небуттям — цезуру.
Хрустять хребці. І тиша, як цукат,
Що догризають в пільмі пацюки.

ВОЛЬОВИЙ КРАЄВИД

Весь суходіл — закам'янілий буй, —
Рішучість випромінює і волю.
Тут кужен пагорб дихає свавіллям.
Струмок найменший, хоч його убий,

Хребта не зігне. Куце і рябе
Будяччя. Небо, як глухий завулок.
Стариця річки — з глини умивальник,
Легеню вирвали, а йде — й не шкандиба.

Не краєвид, а вольова сукупність,
Хоча у гирлі — рафінарні кіпоть
І купи, де іржавіють бляшанки,

Пляшки порожні і прогнилі шини,
І спека точить простір, як хробак. —
М'яз — краєвид, хоча у лепрі й бік.

РОЗІРВАНИЙ КРАЄВИД

Як дошка, — небо, з дошки мжички сіть, —
Прозоре тягнеться по головах коріння.
Озами повільного вмирання
Звисають фіртки до землі з висот.

Із формою міняється і суть.
Кентаври плину — в рівчаках — смиренно
(Століття кожне — власні заборони —
Листи нові, та давній адресат).

Каміння, наче ложками — сметану,
Їдять по набережній вирлоокі тіні,
Розширюючи існування отвір.

Багаття згасло, тільки в серці — ватра.
Весь краєвид розлізся і прижух, —
Посіяв блискавку й ліг спати на ножах.

ВЕЧІР ІЗ ПРОЧИНЕНИМ ВІКНОМ

Самі дірки лишилися від потопу,
Де шойно глей котив плескати гирі.
Минає щастя і минає горе,
Й час, що товче життя, як воду в ступі.

І знову людство — на новім етапі.
Хто зірку смокче в лопухах між гурій,
Хто — навпростець — по з'явах, як угара,
Та в домовину — геній й недотепа.

Лиш там, де духа лінії фотонні,
На роздоріжжі знак пливе гортанний,
Й от-от — із лялечки — остання таємниця.

Все видиме, що на порозі мнеться,
На язиці — по кришці ще — тепло. —
Був суходіл, — і той пустився вплав.

МЕТАФІЗИЧНИЙ СВІТАНОК

До потойбіччя, як до ошадкаси, —
На всі лади — і ворожбит, і вчений.
Могили часу в вічність люк відчинять,
Де — поруч — небуття у ночвах кисне.

Бо світ-щільник, найзаживніший кусень,
Галактику для кожного, як — чайник,
Із носика — дві цівки — сила й чуйність, —
Не обрй — а у мисці абрикоси. —

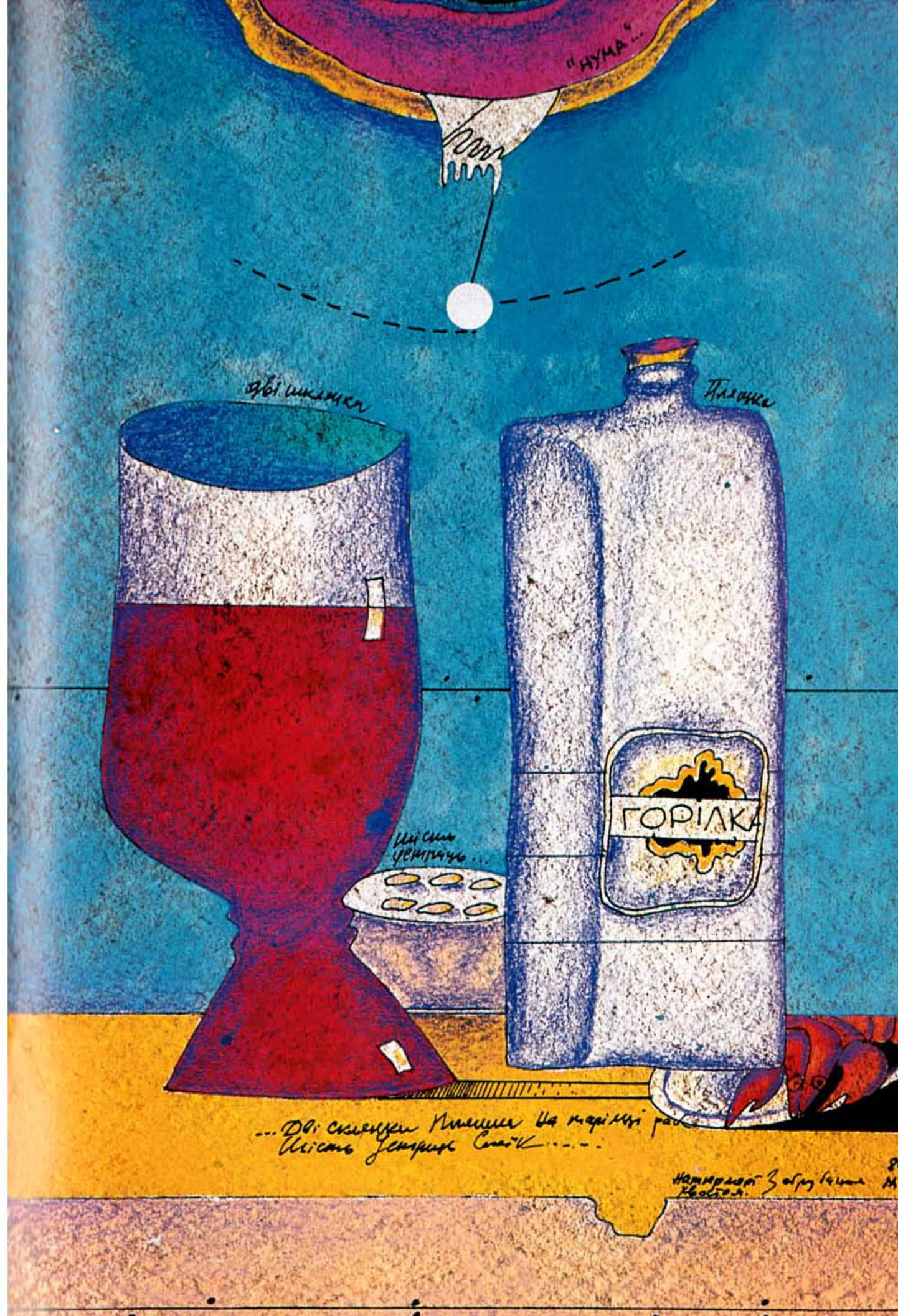
Невидиме на всіх шаблях господар.
Із миски абрикос повільно пада, —
Самі прозорі баранці і вівці.

Що тлумляться на існування вавці
Повз камінці минушого масні. —
Слабке, яке єдине, що — міцне.

СВІТАНОК

ІЗ ПОРУШЕНИМИ КООРДИНАТАМИ

Це дерево чи розшуків бюро,
Що — на всі боки — вітрову вітрину?
Порубано і замкнено в катрени
Природу, — відмикачку добира
Струмок у кедах, набакир — берет,
Не боячися, що його приструнять
І — вибухом — розпилять на неутрони
Чи — в кригу — на довічні табори.
Ще тихо, лиш блакиті чути дратву
Та час від часу з-під жорстви і з ритвин
Доноситься зідхання: світ старенький
На пальнях лічить заходи і ранки,
Яких йому не підточив мікроб.
Світанок — чи з ікри і слини — краб,
Що всі орбіти понід себе згріб?

ВЕСНЯНИЙ ЕТЮД

Природа, наче сейфи в банку,
Тримає в снах джерела ночі.
Та прямокутник ворожечі —
Подекуди — малі шербинки.

Біжить вода — на лапах бункер, —
На тріщини — торішній начерк.
По вуха у щоре суничнім
Весни реве на лавці бенкарт.

З фасадів — скреблами — убогість.
Граніт — і той — на вікна в багнах.
Цілодобове піклування,

Щоб — молока пласти первинні —
У зародку на дні речей. —
Прозорість, легкість, широчінь.

КРАЄВИД ІЗ СИНКОПАМИ

Зигзаги з чоловічків і кульбак.
Півнеба ще — антенами — мураха.
Стариці видно від денного руху,
Де сутінки лягли на лівий бік.
Достатку мушлі. В горщику — бамбук.
Ракетка й шкаралуша від горіха.
Як гуску, тіль — з закутин — скоморохи,
Що — дірку в вічності, бо й час — обсів грибок.
І тільки мить звисає, наче ключка.
Нові подоби провіща окличник,
Згортаючи роз'єднане й лякливе.
Ще амфіляди обрїв іклавих,
Та в розтинах вже воло — тетерук.
Синкопи — чи мовчання просторік?

НІЧНИЙ КРАЄВИД З КОРОВОЮ

Леваду слуху перетяв бурчак,
На шию грїх узявши первородний.
І довелось — за обрїї нерідні,
Хоч доти — сам — ні кроку — сметанчук.
Ще виміри, як непокритий чек,
Де злагодю — вітри відосередні.
Й — на бульбашки — за лінію — марудне,
Що сіяло метиловий мачок.
І на відтинку, майже в світла рамні,
Корова, що видовжується в ромби.
А там, де дно й клітини без оснащень
Та линви з пуголовків в крейді знишень,
Вже інша дійсність, наче паровнк,
Що й кволнх за собою порива.

КРАЄВИД З ОЗНАКАМИ ЕЛІПСІВ

Від звуку тільки восьмикутна призма
Над персиком, що переходить в тінь.
З карафки — жмут волосся — обертон,
Що збільшує об'єм речей і розмір

Крізь жовч смичка у фіялковім русі,
Де глечики-м'ячі — сторч — німоту.
Громаддя зяє вікнами пустель —
Пласкі жовтки, що тільки но з-під пресу, —

Дорогу звивисту і ту, що — прямо,
Хоч поруч скелі з рештками фіброми
І ледве вловний лікарняний запах.

Ще видимість — хистка і однозуба —
Замість повчання — озеро — що слово, —
Розосереджена і — без бажань — щаслива —

Площини в пухирці перелива. —
Єдина сталість там, де все пливе.

КРАЄВИД

З АПОКАЛІПТИЧНИМ ВІДСВІТОМ

Навколо морок всі місця посів
Й — на шибеницю — світло, як убивцю.
Останній відблиск каменем шубовснув,
Вже тільки п'ятьма зла корів пасе.

На брухт — всі форми — тліну дзвін списав,
Судин вінцевих й тягlosti позбувшись.
Щити вогню. Нестями люті безві.
Отрута, що — краплинами — з парсун.

Там, де колись ще простір — теревені,
На алюміній — кожну деревину.
З першооснови відірвали гудзик

(Дарунок Несса, що — сорочку з гелзів),
І — лійка смерти — походжа гніздо,
Що стелю для тямущих і нездар.

КРАЄВИД

З НЕЗНАЧНИМИ ОЗНАКАМИ МАТРАЦА

На водяних шурупах гобелен
У мозку двері — в допотопне вчення, —
В число надламане — м'якуш першопричини,
Аби з піщини — в присмерку — білан,
Що над душею зводить павільйон,
Де — нанівець — усе денне навчання,
Ніч-балакуха і земля-мовчуня
Зміїні яйця носять із мілин, —
В бутті — для рівноваги — й неприємне.
З пюпітра в небі звис на плесо — ямник
Й — качан від місяця, бічних відтулин поршень.
Природа й дух змагаються за першість.
І кожне — жало, — гідра й скорпіон,
Що в спадок — по клітинах — океан.

ПІСЛЯГРОЗОВИЙ КРАЄВИД ЗІ СХЛИПАМИ

На закрутах, крізь запаху міграби,
Що їх гроза — на туркусове шмаття, —
Висновується тристулкове мотто —
Із бульбою веселки — сам надгробок,
Що небо вздовж розчісує під гребінь
На гальванічні паростки шомиті,
Виповнюючи присмерком предмети,
Щоб в оболонки невимовне згрубло,
І там, де шойно паморозь рожева,
Пенали втілень — продовгасті жовна,
Що — невагомість, наче харч поживний, —
Де клопотів межа, зусиль, пригод,
Аж видно смугу, на якій — фрегат,
Що — геть — незавжди — знані береги.

КРАЄВИД З ПОГАСЛИМ МАЯКОМ

Товар забрали. Закінчився торг.
Сам лісоплав і голоси із плоту.
День відійшов і карти переплутав.
Скришило моноліт — на многоту.

З води новий підвівся богатир,
Що — за тривалість — вимагає сплати.
Кулясту блискавку, молюск душі, із плетив,
Що їх — за ніч — підземний золотар, —

На інші — бігуни і господарства.
А там, де густо ще обвали здирства
Минушого, що із долонь — ласкаво —

По тюльці — мить, — не ліній полозкових, —
Життя й всепоглинання — контрапункт,
Що крапле, наче в око — атропін.

ДЕЯКІ АСПЕКТИ ГРОЗИ

Один удар, — і на озерах скань
Розсипалась на водяний мурашник. —
Престол узурпував правопорушник,
І на смітник — сумління і закон.

Нові — з олії — кладки і мости,
Хоч і кипить смолою пласт горішній.
Небесні жорна оберта мірошник,
Й ровами розпаду ще пробігає сунс.

Жерун площин від'ємних і конструктор,
Що збилися із приписного тракту,
Коли світобудову — інший збудник.

Потурили — з ядра — багатих й бідних,
Хоч злива всім — на руки — порося,
Що видовжилось сонцем по росі,

Де ще ряди — з нефриту — парасоль.

КРАЄВИД НА МЕЖІ НОЧІ

Не виміри — квадрати на сто динь,
Де заходу позалишався ластик,
Що в п'їтьму пробує по-чорному пролізти,
Де жахів ще пасеться мастодонт.

Природа вся на старті. Переддень
Великих зрушень, що — ребром смолистим. —
Посеред твані й суходолів млости —
Складчастий невагомости майдан.

Хоч в око стрель. Лише з соломи крутень
Між тіней, що застигли, мов домкрати,
Та відсвіти, що — крізь століть лаштунки.

Час — з олива — і тонший час — із тиньку,
Де вічність з проминальним — мезальянс,
Ще заки дійсність, — купочки золи, —
Єдина крапля, як потоп, залле.

КРИВА ЗІ СВІТОГЛЯДОВИМ УХИЛОМ

Все довшу тїнь — століть червоний перець, —
До безхребетних розмиває дошку.
Гримить життя — наївпорожня діжка,
Що котиться з неїснуванням поряд.

Ядро води з залїзного гїпюру
Мізинцем ще торкається за дужку
Усесвіту, що — тіло і одежа
Найменших. — Часу й простору опару

Нову готують. Цинком цвіт драцени
Й базальти, що — по ложці — як рицину —
Площинам нижнім, — сплюшена діста.

Для існування затїсна каюта,
Дарма що швідкість виміри жере.
Стільці в повітрі, і на трьох — жюри.
Й фотонне тло, що шиями жираф.

ЦИРКОВІ ІДИЛІЇ

ЦИРКОВІ ІДИЛІЇ IV

З легенею — на голові — юнак
Летить на довгій льосі — у червоне.
Вуж електричний, що — заряд первинний,
Самосплітається у вихлопний вінок.

Вуж з юнаком на повороті зник,
Недолік виявивши в вихованні. —
Артерії і гідравлічні вени —
На вільних бо засадах й без — спонук.

В прозорій кулі геній і нездара
Пиляють небо: добувають дерен
З реторти — залатати серця діри.

Й рожевий, як повидло, збоку красень,
Що — теж з реторти, — капелюха криси
Й гітару, що — з повидла й хрипоті. —

Пророк рожевого чи просто репетун?

ЦИРКОВІ ІДИЛІЇ V

Без гудзиків, замість краватки — пагін,
Йде красвид, народжений без батька.
Що не струмок, — суцільні шкода й збитки.
Не красвид, а злодій і хапуга.

За ним, як почт, семиголова погань, —
Рятуються, — усіх — весна — в лабеті.
Лобатий вітерець, страшний забудько,
Природі скрізь слугує, як попихач.

І тільки чути — на півнеба — ляпас.
Був красвид, та закохався в липу,
Й обсипалася, наче пір'я, хижість,

Й — по голому — підбори перехожих.
І тільки із водойми — хребтоплав
Обскубаному — захист і тепло.

ЦИРКОВІ ІДИЛІЇ

(НА ТЛІ КУХОННОГО ІНТЕР'ЄРУ) VI

Стіл серед кухні — грізний мол —
В чотири шиї еліптичні
Засвоює науки точні:
Не баклажан скида емаль,

А пари паростки, як хміль, —
Меридіяни, — рук не стачить, —
Дірки, що в кисні, — кожну втечу.
Не світло, — кошики омел —

Без тіла в склі, що — нагло — кидма
Повітря — на сургуч і кадмій,
Й сам звук — прозорий, як волосся,

Що з плівок вихопних вилазить,
Аби із розтяжних фігур
Буття основу, як пугар.

ЦИРКОВІ ІДИЛІЇ VII

(*Вправи на літальних апаратах на одну кіньську силу*)

Літає берегом двокольоровий млин.
Пілот на штанзі примостився зручно
І витиска блакить понадурочну.
На шиї — шалик — швидкостей рулон.
Педалями — нога — формує плян, —
Вентиль висот, вітри ізотеричні, —
Поздовжних вимірів піввертикальний речник.
Над молотом — кола вихлопних відлунь.
Стискається в клубок, — як заманеться, —
То знов літає — сплющена дзвіниця,
То — раптом — сфера, тільки збоку — криси
Й басами — в лійку — звужені низи.
І пухирці, і кришки від безоднь. —
Летить вперед, простуючи назад.

ЦИРКОВІ ІДИЛІЇ VIII

Як хворий зуб, нових світів ідею.
Що — марно — у колісці — тугодуми,
Виношує матерія бездомна
Під розпаду фантиною рудою.
Гримлять нулі. Шрапнель орбітна діє
На форми, ще невілені рядами,
Де лінії основ — легеньким димом
Й ні простір, ані час — не міродайні. —
Неіснування, скнара й перекупник,
Буттям, як хворому — в горнятку капне —
Й симптомів роздивляється перебіг, —
Громадить греблі, мов первинну рибу, —
Галактик ще без плоті — негатив. —
Усесвіт, наче миршавий готель,
Де вуличниці — гостям - наготу.

ЦИРКОВІ ІДИЛІЇ ІХ

Весь краєвид, мов жовчі протече,
Що його виміняли в присмерку на курку. —
Трапеціями — братки і сокирки.
Блакитна вата — ковтунами — з жил.

Дві вивірки, що — спадок з акажу, —
У кожної — по місяцю — за карком
І вітер — за шокою — як цукерка, —
Сплели тунелі із осиних жал.

Де вже — кривою — напідпитку друзі,
Удвох узвіз подужавши відразу
(У кожного грядки звисають з ока), —

Орбіти проминального, як закид,
Що його — марно — тліну заклинач —
На тих площинах, де ще глупа ніч.

ЦИРКОВІ ІДИЛІЇ Х

Хребет повітря — варять у кабиці,
Щоб з вивару — праслово — якомога.
Уся природа розмовля на мигах.
Казан — чи рана, що ятрить на боці?

З-під желятини — ратиці. За безцінь
Збувають щільники буття. На смуги
Зійшла прозорість — й плівочки засмаги
Між камінцями, що припухли, — буцім —

Крізь маятник — блакитний оселедець,
Що вивів все довкілля з ритму й ладу, —
Клепсидри вимірів, — що — тлін, — завчасно

Покинувши, як ремесло нечесне,
Аби серед жеброти і забрьох —
На світло, яке й досі їм — за брут.

ЦИРКОВІ ІДИЛІЇ XI

Дерева, як сколочений шампунь,
Де простір — перенісся розтирає
(Природа — ложкою — по лобі — істерію),
Й припарки там, де ще туманом пень.

Зелене потекло без перепон,
Під плівкою, що — сферою старою,
Вже сколопендра світла шлях торує,
Де ще, як плястир, листя налипа.

Із кожної закутини й шпарини
Босоніж — плин, — ріка й на ній — порони,
А збоку промінь, зігнутий, як вудка.

Лиш там, де проминальне — надто швидко,
Всім з'явам наче відтяло шасі,
І вилягло — невтільне — на шосе —

Щенятами, що — жужмом — вічність ссуть.

ЦИРКОВІ ІДИЛІЇ XII

Листок, — куляста блискавка, — сопе,
Міняючи об'єм, щетину, колір.
Навколо ходять — на лапах — дві скелі,
Що їх — на дні квадрата — телепат,

Щоб зовнішнє осіло геть на спід,
Де ще свідомість скачана у кулю.
Всі важелі буття повимикало,
Звільнивши форму від тілесних пут,

Щоб на межі вагань і переляку —
На повен зріст — нові світлосполуки, —
Із пляшки — небуття — живцем — на волю. —

Вже тільки вітер духа за штурвалом,
Хоч на боках — ще мацаки — мара,
Яка — число-яйце — сфемерид.

ЦИРКОВІ ІДИЛІЇ XIII

(*Випадковий естамп*)

Не красвид — з теорбами спудеї,
Що ноги — в стелю розтягну естампа:
Трапеції, що набирають темпу,
Лійки, куди кисіль небес спадає.
І коропи, як міни, під водою.
Крізь легіт (в пухирцях і пласкоступий, —
Ущільнених матерій прототипи)
Млинцем на дні ще згорнені події.
Весь океан — один суцільний набряк,
Порепаний в квадратики цинобри,
Поверх яких два місяці-носатки,
Що — на всі боки — розливають сітку,
Де простору, наче замети, шво. —
Гладінь, що тільки — спинками мишви.

ЦИРКОВІ ІДИЛІЇ XIV

Світ перехнябився. Плянеті зуб
Болить, — слід: невагомість, як цукроза.
Потік білків, — на оболонки криза.
Як дерен, верхні верстви сну — під зяб, —
В овалі тільки смуги, що від зебр,
Які — за борт, як після битви, — крейсер.
Пеньки речей, що — досі за окрасу,
Мов гирі. Світ ще не переказивсь
І з обрієм, як душогуб, — розправу.
На призми кришить — за найменший привід, —
Й помірним перепало на горіхи, —
Та рух новий, де ще яйце розрухи
І плач, як хобот, і — хвошами — сніг, —
Двигтющі зерна тиші і наснаг.

ЦИРКОВІ ІДИЛІЇ XV

Червоний кіт на кілька тисяч ват
Сидить, обернений до плину, де — бабком.
Спостерігає видиво прудке,
Як в вушко голки лізе краєвид,

Аж двигуни, що з молока, ревуть.
Ще пляж — небетоновані рядки.
Усю природу — ріж і порядкуй.
Є клапани й для потойбічних вод.

Й де щойно сонце отвором тунельним,
Нова блакить, як варіант тональний,
І кожен звук — м'яка, прозора рура.

Пісок, луска і тіточок тирири,
Й вода, що — піротехніки ефект. —
Ілюзія чи неспростовний факт?

ЦИРКОВІ ІДИЛІЇ XVI

Із желатини — гальма і будинок,
І бульбашки-ракетки — із потоку.
І небо, — кусень ще сирого стейку,
Що — на стежках для шукачів злиденних.

Півкраєвиду запхано в бідони.
Апендикси молочні, — площі стику, —
Майбутнього — у шкаралуші — стукіт.
Не звук, а світла найсипкіші дюни.

І, як дороговказ, прозорий туєр,
Що — річку на буксирі. Стіл літає
Вздовж берега — й — квадрати поведінки

Для жаби, пішохода і медянки.
Щоб зіп'ялось на променя стопу
Й безоке, без'язике і тупе. —

Бож потопельник, котрий — потопа...

ЦИРКОВІ ІДИЛІЇ XVII

Розлитим молоком касир
Поплив крізь цифри — в вищий тонус.
Стручками лінії, — як теніс,
Площин вихрясте фрикасе.

Об'ємна тиша без ресор.
Кристалами туга картина
Обсипалася від картання. —
Касир основу покусав

І в ключ розрихлено-спадковий —
В руці горнятко, що з-під кави,
Уже не крила, а обценьки,

Де ще котки туману з цинку, —
На всю літальну довжину
Коралі надувані жене.

ПЛОЩИННІ Й СФЕРИЧНІ ВІДОБРАЖЕННЯ

ПЛОЩИННІ Й СФЕРИЧНІ ВІДОБРАЖЕННЯ I

Всі отвори заповнили смариди,
Вагу змінивши видимого й ракурс.
Й по дзеркалу, як пуголовки, — ріки.
Душа, що -- інші виміри й широти,

Не хоче — ані — з кону, ні — вмирати.
З підвалу тягне оком світ широкий
Через пороги, мов «з варяг у греки»,
Не гребуючи вутлим і марудним.

Та марно — шал і спалахи солоні,
Хоч сила і, згасаючи, силенна,
І крізь розосередження мигливе

Скрізь м'язом ще орудує смаглявим,
Ще заки той обернеться в фотон. —
Смарида, що — принаду — на лету. —

Є відповідь. Немає запитань.

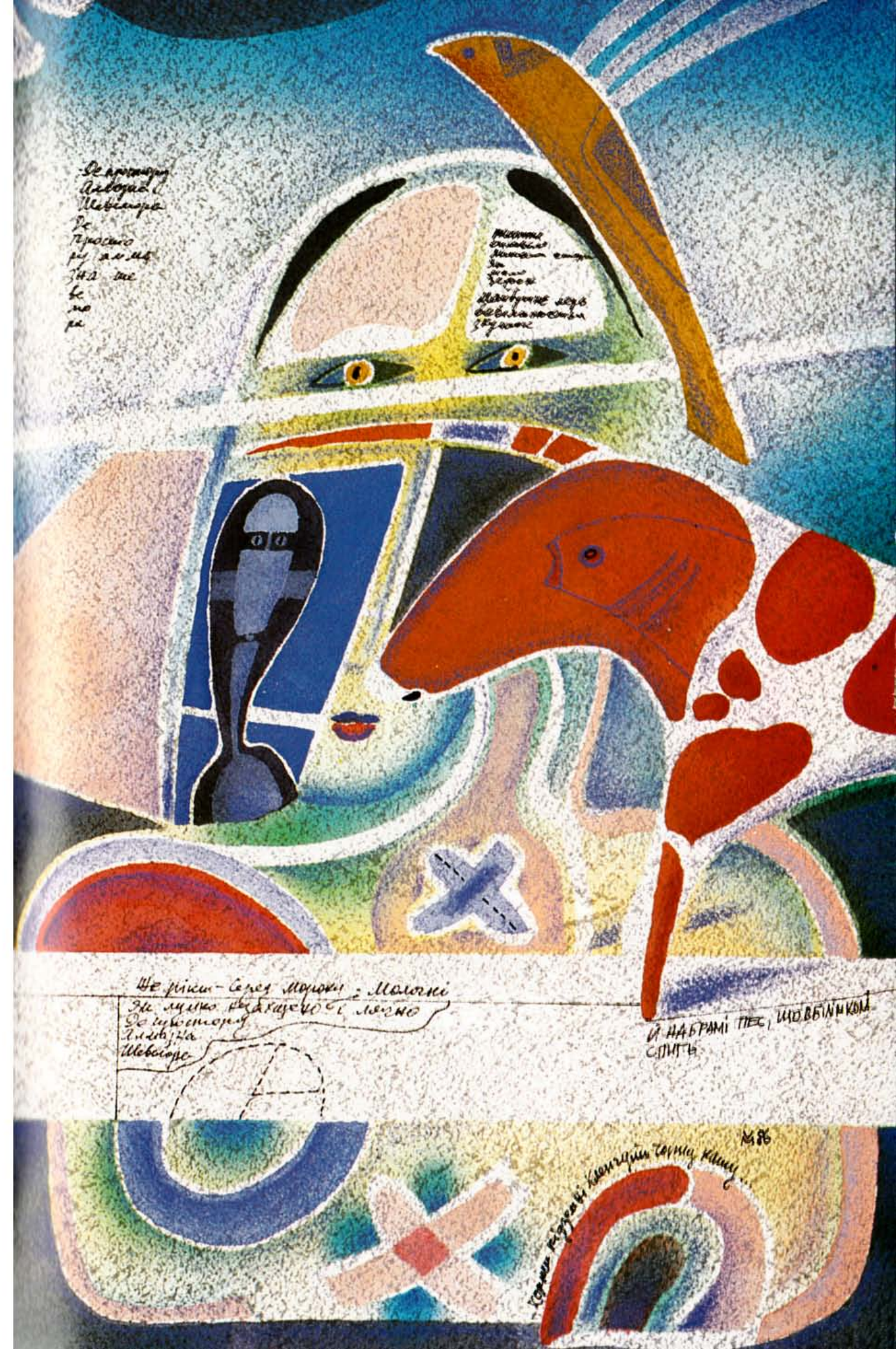
ПЛОЩИННІ Й СФЕРИЧНІ ВІДОБРАЖЕННЯ II

Із видимого зірвано печать.
В ковзкім повітрі — обрії непарні.
З обличчям жаб'ячим — із ліжок — первні —
На грубші — і орбіти, і — харчі.

Навкіс аорта хаосу тече,
Всі пункти оминаючи опорні.
Де простір — ані аркуша — папірня,
Й, мов дощовий черв'як — плянети чуб.

Все існування — із нулів і охів.
На першій пляні — з'яви — показуху,
А трохи далі — яйця всіх мелодій,

Першоджерела руху, форми, ладу,
Де ще буття, як недоречний фарс. —
Усесвіт — шахівниця, й дух, як ферзь.

ПЛОЩИННІ Й СФЕРИЧНІ ВІДОБРАЖЕННЯ III

Предметів сутність, наче нашатир.
І над усім, як інструмент ударний,
Ритм небуття, — вистава, що — задурно.
Кінець, що — в ембріоні — кожен старт.

Є інша радість, тяжча від тортур,
Що — в порох — час, що сам — Кошій і здирник —
По коліщатку кидає штудернім
В забулений, весь в лопатях, етер,

Що служить тіточці з косою — за хламиду.
І дзеркало, як ванна Архімеда,
Куди буття, ледачий піротехнік, —

Усі кінці, аж поки не затихне
Минуше, що вже діє, як гіпноз. —
Як наглить час, щоб світ — під стіл зіпхнуть.

ПЛОЩИННІ Й СФЕРИЧНІ ВІДОБРАЖЕННЯ IV

(Натюрморт із дзеркалом)

Не дзеркало, а вогняний пухир,
Що — в осередді — переходить в пудинг
З усім, що залишив столітній спадок, —
Плакуча пемза — за подвійний харч
Душі і тіла, де вже тіней хор —
То віддаляється, то — в вухо — подих, —
Копальня мороку, де кості слідопита,
Що заблукав до канібальських сфер, —
І — замість скла — самі сузір'я з плеври,
Що — попелом — бажання, подвиг, лаври.
Поздовжніх сил — вся із судин — плеяда,
Яка в свідомість — лунко — краплі йоду. —
У діамант видовжують скудель.
Хруст. Шкіру дзеркало гадюкою скида.

ПЛОЩИННІ Й СФЕРИЧНІ ВІДОБРАЖЕННЯ V

Стіна з вікном, як поле акустичне,
Торкається пригашених потилець.
Замість предметів — лиш лункі деталі
Й між ними — плями, як вузли протічні,
Що — час-від часу — вздовж — світило штучне.
Крізь присмерк повстяний — з хитливих тулій —
Сам контрабас — оазою в пустелі —
З-під палички, що, як вага аптечна,
Мікронним шиям гарантує успіх,
Хоч каменярню — атональна віспа,
Де з плюшу клявіші течуть в неону тибель...
Та всіх перекрива рапава туба,
І очеревину басів — перитоніт, —
Мелодія, що — врешті — із тенет,
Як сонце — з язика репетуна.

ПЛОЩИННІ Й СФЕРИЧНІ ВІДОБРАЖЕННЯ VI

Навколо тільки ріки самоти,
Що — інколи — у світло — із тіснини.
Стебло — впритул, як континент незнаний,
Де інші — і частоти, і мета.

Чи й небуття лиш дійсности шматок,
Розтягнений вузлами — в незміренне,
І сенс найвищий — саме в умиранні,
Що все життя затиснуло в п'ястук?

Як зовнішнє, ця течка негативів,
За кожний кусник шкіри агітує,
Немов нема ні майстра, ні майстерні,

А тільки випадковості настирні. —
Рівнина, де лиш вікна драговин
Та — де-не-де — зоря берегова.

ПЛОЩИННІ Й СФЕРИЧНІ ВІДОБРАЖЕННЯ VII

Найменший подих, мов крізь вату — гонг,
Який — над кораблями — довгі талі.
Вісь — дзеркало із нескінченних стулок,
Надвихреним відлунням навздогін —

В окресленість, хвилясту і тугу,
Що — в лялечці — в блакитному фотелі.
Світ закуняв — і — на пацьори — тіло —
Уроздріб, — лиш основа, мов таган.

В овалах, як задавнений недолік,
Нефритна тиша — ремінці сандалій —
Уздовж стіни з опірнням флямінго.

І течія, що — ланцюгами з манго —
Крізь лябіринти — до ядра — контакт. —
Сам гонг, що — губкою — усі кути.

ПЛОЩИННІ Й СФЕРИЧНІ ВІДОБРАЖЕННЯ VIII

Залога спить. Всі віддалі — на рейді,
Де з цьогобіччя, як із солодівні.
Ще берегом — самі вузли — будови.
Лун фіялковість — довгий слід смородин.

Що над дахами — сторожко і рідко. —
Вздовж лінії поховані складуви,
Що — серед тиші — форми стародавні.
Як м'якне глек — і — за межу — нерадо.

Вся видимість — балянс, — як на котурнах,
Вже — от-от — рампу і — назад — повторно,
Аби ще раз — ще — напад соколиний.

Та ні душі, лиш крейдяні пілони,
Де тіні звідусіль, мов лобода.
І зірка, що виводить із біди.

КОЛИВАННЯ З НЕЗНАЧНИМИ ПАВЗАМИ

КОЛИВАННЯ З НЕЗНАЧНИМИ ПАВЗАМИ I

І знову долі непрозоре віко
Прочинене — з глибин самі піраньї.
Як марно — загороди оборонні.
Хвости комет, що на краях, мов юка,

І голос-вир, що на відлуння вйока,
То — склянками — без упряжі — по ріні,
То — в кісточку сховавши всі буруни,
На світлі їде, як на спині яка,

В частоти, непідвладні аналізі,
Де ногу — небуття — на перелазі
Й мурахоїд лиш язиком ялозить

Площини, що звучать, як магнетола.
Трамплінами буття понагнітали
Й, святкуючи фотонний ювілей,
Рівняння ризику в генах провели.

КОЛИВАННЯ З НЕЗНАЧНИМИ ПАВЗАМИ II

Природа — пацієнт і терапевт,
Що — видиме — здаля — стеблом лілеї.
Квадрати час неплющений талує.
Всі еліпси, немов роти ропух.
Зі скриньки втілення — синкоп ропа,
В якій єдине око — стружка лою.
Усесвіти — рядами, як сулії,
Чекають, аби дух їх покропив.
Скрізь леготи сягнисті і чоласті.
Вісь існування — довга хліба луста —
В овалах — розтяжних і шаруватих,
Що їх розносить вздовж кривої вітер,
Аби — прискорені — по грудці — із тенет —
В осяяння, що — накипом — стіну. —
Та тяжко пуповину відтинать.

КОЛИВАННЯ З НЕЗНАЧНИМИ ПАВЗАМИ III

Як метроном, що відсіки — на карб
Числа і — хоботки у перлямутрі, —
Мачини центр, усіх подоб промотор,
Що — величини — на ламкий декор.
Хоч скільки оком, — навсебіч — такир,
Що — в інтервалах — небо, як комета.
Ще існування — цирковий аматор,
Що крутить тарілки на патику.
Століття, мов розвалені ротонди.
Де світла трасу — пізній часу тандем.
Криві із розгалуженням, як фікус,
Ще лінзою не зібрані у фокус,
Лиш видно, де точилася борня.
І метроном, що коло обернув.

ПАРАЛАКСИ

ПАРАЛАКСИ І

Затиснувши безодню у кулак,
Торгується із тліном вічність-циган.
Вниз — скільки ока — румаки, що — цугом.
Набік і вгору — посвист крил шулік.

Чуттів у пітьму прочинився люк
І, наче гуму, — слід — сліпуча цегла.
Нема вже ані гаваней, ні щогли.
Час — в штабелі покладений кругляк,

Хоч мить тому гасав і, — задерика, —
Від плину домагався запоруки,
Де тільки теміні кістки худючі,

Що над мостами повгинались дещо,
І німота, що мозок — лоєм злим. —
Сліпі кути — чи в невимовне злам?

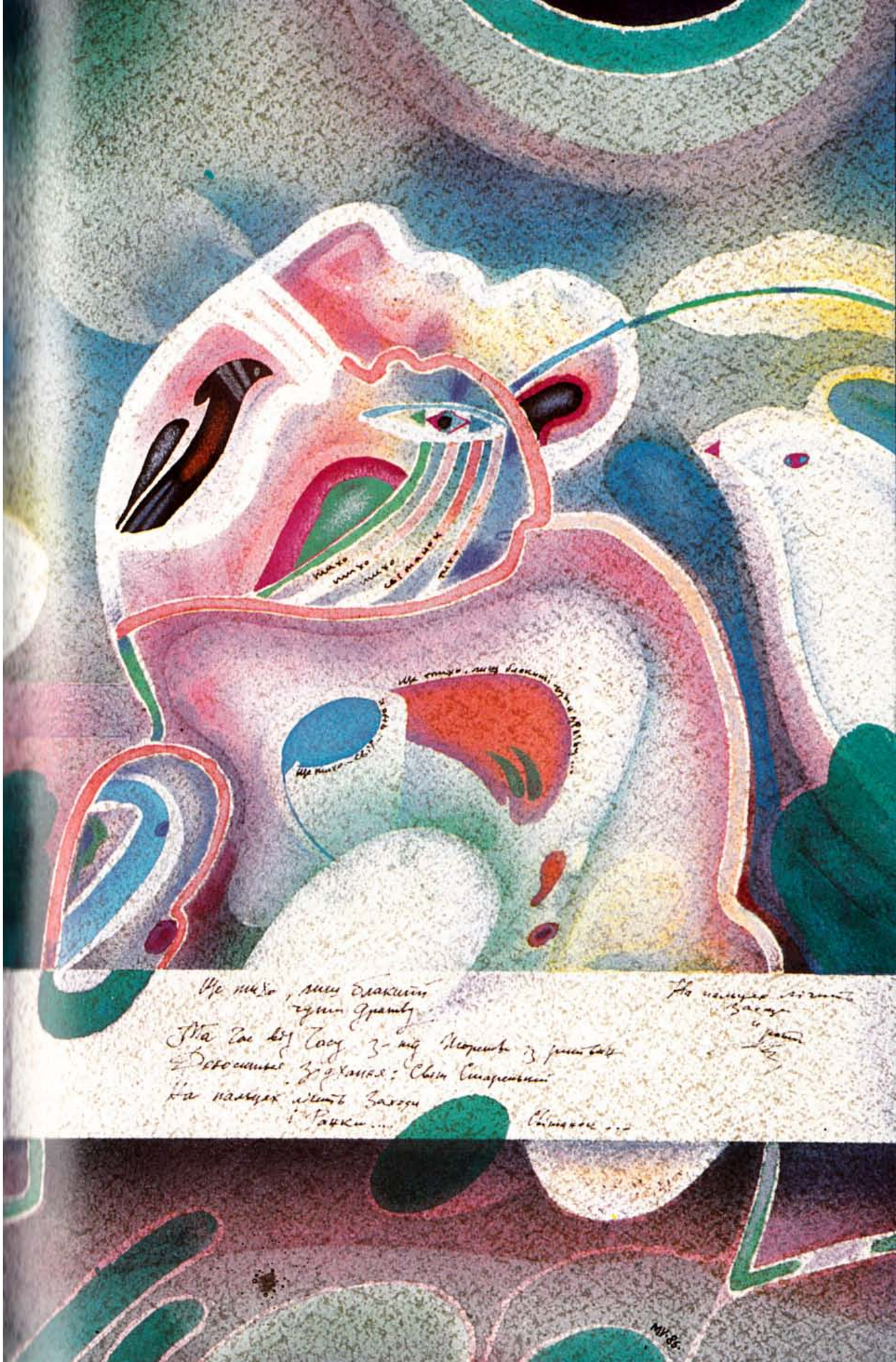
ПАРАЛАКСИ II

Як байдуже — яким і де — маршрутом.
Не байдуже — ні сікачі, ні лопать.
Гора, що — замість колішат — на схлипах.
Блакить, набита сумом, наче шротом.

Розклали горе, випраний беретик,
На стільчику, а з нього морок хляпа.
І вже — поволі — льодовик — халупу,
Аби — ніколи, — ані кінь, ні ратай,

А тільки крига й крижані почвари.
Життя — мале, щоб видибати з виру,
Де кожен — сам на себе — зайвий короб,

Дивуючися, звідки грім і кара
І ніж, що дрібно ділить коровай,
Як навіть смерть, як вправи хорові.

ПАРАЛАКСИ ІІІ

Перемістилися століття й порябіли,
Єдина мить продовжує чапати.
Осяяння, що стерло світ, чи пута,
Що — вищих форм — з-за рогу — парабелюм?

В повітрі дощ накидав бараболі,
Снів вибухівку — ліпше не чіпати.
Все вершене — при свідках, а чи потай,
Крізь сіті — з дна — воротарів-рибалок. —

Відщиджують ества нетлінну частку. —
Що крок — вперед, — суворіша хемчистка,
Де ще душа — об загороди — панти.

Та віддих, і — немає перепон тих.
Щока усесвіту — з землею, бакенбард. —
Всі брами світла, хоч сама — й за борт.

ПАРАЛАКСИ IV

(Приземлення уздовж берега)

Жерлом гарматним ближче й ближче — порт.
Вже не будівлі, а у кубах — жир.
Вітри, що — втрати, і безцільність жертв.
Горить життя чи просто — в ложці спирт?

Межа, де слух і пам'ять, мов копер, —
Вичавлюють з речей останній жар.
Де ще меридіанів абажур —
Замість бриля, що — на воді — скупар

Й драбуга прямокутників прямущих —
З орбіт, клітин, як з затісних приміщень,
Бо сутність ще — із соскою — в колісці,

Й матерія, що — довго у неласці, —
В тугіших вимірах — з нуля — весь інвентар. —
Завмерло все, лиш — на весь світ — гвинти.

ПАРАЛАКСИ V

Пройшлася дійсність, наче дроворуб,
І — кладку з воску, де — під камінь — вугор, —
Та витягти уже немає змоги, —
Суцільний дріб — униз і догори.

На шахівниці, де життя вмира,
Лиш лінії, і кожна — смертний вигук.
Чи й тлін — це дух, що зрікся рівноваги,
І зерна світла носять пільми тромб?

Кути, що — в колі, й коло — неподільне?
Та є частоти, що, як зорі дальні,
Дозорцям розпаду слугують за мішені,

Що обертають всесвіту машину,
Завбільшки з маківку, де річищ тлустий сквар
Й каміння душ, що — крізь горнило скверн.

ПАРАЛАКСИ VI

Як кров з корови — свіжу ще — масаї, —
Горлянку часу, що — кишки — в макітру.
Завершення, що гірш, ніж перешкоди.
Площини, як набрякла в ситі — соя.

До атомів — чекає все Месію,
Аж світлові — століть намиви — кедри.
Бож і в раю — надмірна плинність кадрів,
І кожен — на дрібницях — галасус.

Невидиме, — життя позикодавець,
Що — жмені діамантів шолудивих, —
На вічність нишком роздає купони,

Хоч проминальне — дух бере на кпини,
Мовляв, анікудишній поводитир,
Ще й з'яви — в плач і в крик, що — мародер.

І знову — шлях, і кожен — дух-радар.

ПАРАЛАКСИ VII

Опорний пункт буття цитринно-кислий
Лишив у грудях металевий натік, —
Як вольтова дуга іде по нотах
В веселку — нескінченний вміст глюкози.

Природа нахиля медузний кузов,
Щоб зіткнення з нулями оминати,
Й площини, де ще дійсність — амоніти, —
В мішку — для урочистіших okazій.

На еліпс — коло. Зоряна стругачка
Під циркуль — усі виміри, мов гичку. —
Галактики пильнує, як термітник,

Щоб із орбіти — зайвину — турнути,
Бо й вічність меншає, що збільшується стаж.
Опорний пункт, що — з небуття — росте.

ПАРАЛАКСИ VIII

Як меншають минушого наділи,
Де світло переходи кородує.
І пантоміми, досі — міродайні,
Мов кут сліпий. Завершенням — недолік.

Всі двері — сіті. Вікна, як педалі,
Що плівкою — від видовжень — рудою.
В повздовжнім — плачуть, — у стрімкім — радіють,
Лиш дзвін — поверхню часом, мов куделя.

Буденне, як найбільша тасмниця.
Не обриси — зразки ілюмінацій,
Дарма що скрізь — різня і тельбушіння, —
Жовтогаряче, — до ноги — й безшумне. —
У нескінченне — слід: буття концерн,
Що в кожній краплі віддає кінці.

ПАРАЛАКСИ IX

В воді — на п'ять свічок — перемикач,
І кожна хвиля — пластівці гобойні,
Що в порожнечу, — вже сипку — обійми,
Де від орбіт — мазки блідавих кучм.

Все існування — духа довгий корч,
Як вир у вирі — небуття комбайни.
Матерія, що — в генах — джунглі буйні,
Розм'якла і — на дріб'язок, мов кич.

Галактика не більша від пампушки.
І час, і простір — наскрізь — можна пішки.
Все незміренне — скнарою — на облік, —

Від зоряних систем — порожні кубла,
Й від обріїв лиш кусні піноскла. —
Крізь ядра — семикутник понесли.

ПАРАЛАКСИ X

На обрисах ще фосфоричний пил. —
Сферичний тиск, який площин текстуру.
Що — на боки — від зоряного шторму.
І кроки електричні від тополь.

Гіпотенузу, що — природи пульт, —
На переходах скорчило, як старість.
Сліди поверхонь, руху акротерій,
І береги із магнієвих паль.

У кут глухий — вся швидкість, наче тендер,
Де в зародку пустелі, води, тундри.
Видовжує і стискує угіддя

В сліпучі вермішелини погоди,
Що — весь пунктир — на вихлопне тавро. —
Пухир буття, що — зграйками ставрид.

ПАРАЛАКСИ XI

Мотузка, сплетена з лунких кімнат.
Рухомий центр, що — от-от лусне.
Зернистих порожнин ворожість млосна
І повіви вохристої стіни.

Весь слух заповнив, як ріка, єнот,
Що, віддаляючись, у серці зблисне,
І слід тягучий — довго, як облесник,
Міняючи об'єм і глибину.

Перелились на сутність всі оздоби.
Могутній гін всі осереддя здивив —
Дзвін кольоровий — з поторків відлитий.

Що — наче шкіру спечену — облуду
Й двигтющий адамантовий рубець —
Частоти — від надшвидкості — рябі.

ВІТРИ АЗІЇ

* * *

Колони з базальту. Фасади палаців
На перехресті. Й вітри,
Які супроводжують кочовиків,
Що випалюють культури
Правом сильного.
Циклопічні мури, вкриті зображеннями
Богині плодючости.
Як віс вітер
В колонах, серцях і пам'яті!
Ніколи нічому не вчаться
Ні народи, ні одиниці.
Єдиний Ти, Невимовний,
Що пануєш
Від віддиху до віддиху.

* * *

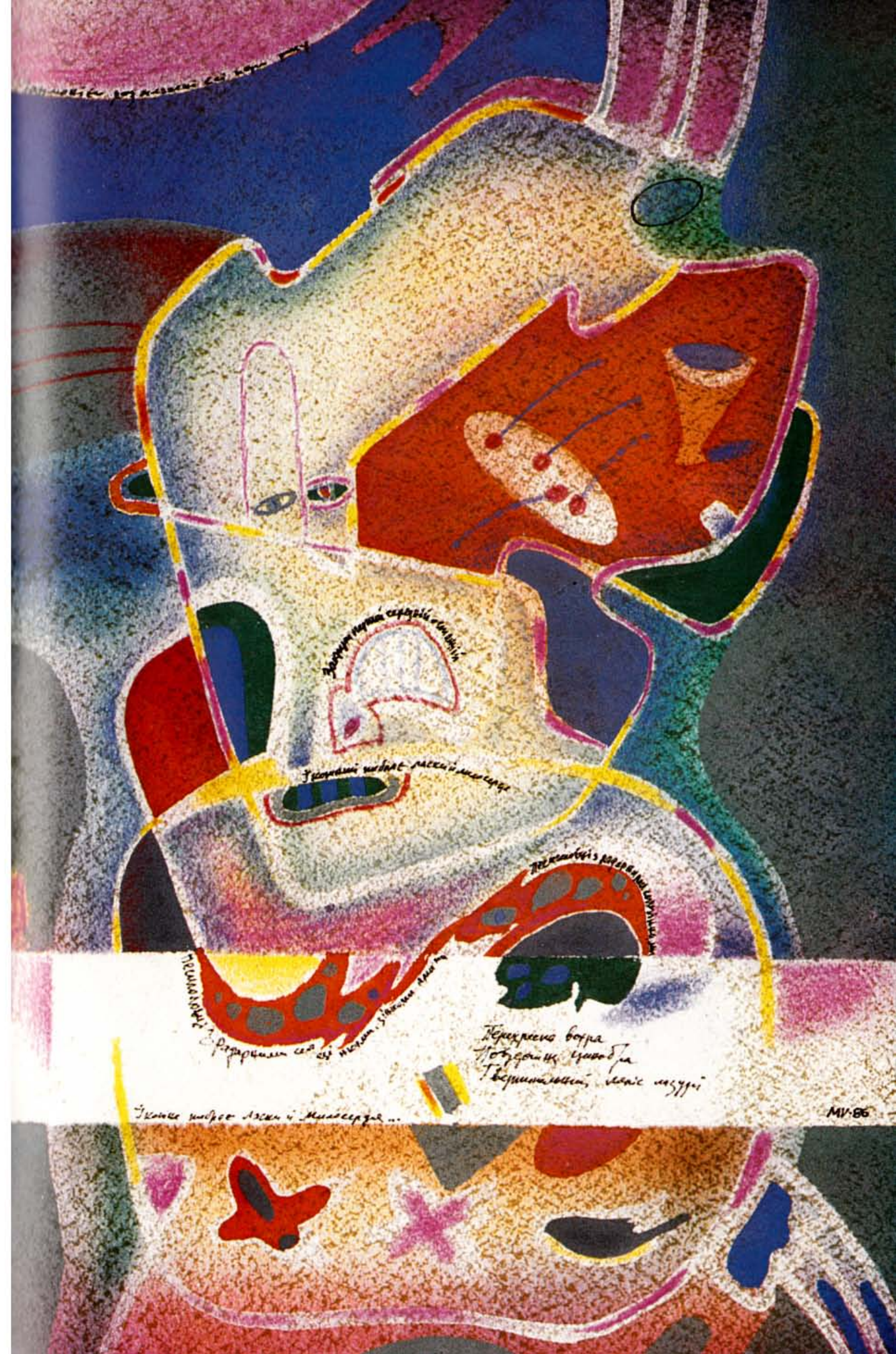
Золотий кухоль з левами і гіснами
Зберігає кров вітарів і переходових часів.
Котять колісниці від сходу до заходу,
Щоб прокласти мармуровий хідник
Там, де гінці з найвіддаленіших
Закутин імперії,
Мінятимуть коней й споруджуватимуть
Колони з написами нових законів,
Що сповіщатимуть про черговий потоп,
Як найм'якшу міру покарання
Для неприборканих племен.

* * *

Всі ці народи
Забирає пустеля.
І загублена під згарищами
Алябастрова ваза
Розповідатиме тільки
Про мале й проминальне
Й не скаже нічого про вітер,
Що віяв від рана до пізна,
Змітаючи століття
Слідом за попелом
Жертовного стегна,
Що було
Живим смолоскипом до предків,
Які стояли
Ще по цей бік порога.

* * *

Гробниці з зображеннями полювань
І полонених з відтятими правицями.
Спадок загиблих,
Що зводять мури прийдешнього.
Едикти на ріки, на переправи й на пам'ять.
Як голосять жінки над глиною,
Що була містом, вітварем і прихистком.
Лишилося тільки Твоє спотворене ім'я,
Що межує з пустелею і неминучістю.

Червоний попіл переходів,
Де вартові з туркусовими бородами.
Бляха в поглядах, бляха в харчах,
Бляха в віруваннях.
Ніщо не рятує людину,
Що отаборилася в вітрі.

Тільки тиші верблюжий горб.
Тільки пустелі піщані очі.
Людське життя — непотрібніше,
Ніж старе сідло,
Пожбурене в порох грабіжником.
Десь є пасовища і криниці
З прохолодною водою.
Десь є міра, число і невмируще серце.
Але тут тільки полудень,
Вапняки й проминальність.
І пісня, як череп,
Над випаленим суходолом.

...

ПЕРЕХОДИ

* * *

Гармонією розтягнені
Всі пори року,
Видно лише плавники
Й качачі лапи.
В роті — реклями
Неонове белькотіння.
А вухо пригадує
Круглий красвид,
Що скидав лушпину за лушпиною,
І нефритовий каламар
З гусячим пером
Замість гільйотини.

Закрут перший, середній, останній.
Песиголовці з радарними селезінками.
Міста, збудовані з навірювань.
Перехресна вохра,
Повздовжня цинобра
І вертикальний ляпіс лазулі.
І кожне жебрає
Ласки й милосердя
Бодай завбільшки
З гірчичне зернятко.

Розподільники часу й прозорости
З надзвуківими антенами.
Мачини-конденсатори
Й мачини-розпилювачі.
Світ мурашки, який прокручують
З довгограйної платівки.
І тільки на ацетиленових частотах
Осінь з опірнням рябої курки.

Заграви, мов касети,
Що висипаються
З піврозкришеного неба.
Не дійсні вода, камінь, розсудливість.
Лише краплини дощу
В безпросторності спогаду.
Та риба-дзбан, що служить
За атомну електрівню.

НАРОДЖЕННЯ

Все існування — поглина діра,
Де за межею вже саме мовчання...
У місці — смокви, груша й жмутик чини —
На місці — смирни й золота дарів.

Шляхи пішли під воду між дерев,
Що — наче ложки — краєвид-товченю.
Світ спить у діжці й досі не прочунав,
Хоча із нього вже й паси деруть

За кожну з'яву, що йому, — як наклеп.
Буття так розпрозорилось, аж зникло,
Лишивши лиш уламок від пальмети,

Дві цибулини й вишні перемиті,
Щоб з віддалі, де ще — нічний патруль,
Новонародженому в сіні — першу трель.

ПЕРЕПОЧИНОК ПІД ЧАС ВТЕЧИ ДО ЄГИПТУ

На столі — скойки й довга риба. Цуцик —
Угору — стовпчиками — хвіст і вуха.
Поруч відро без дужки й дві навахи.
Біля ослінчика, де — немовляті — цицю,
Дідок майструє з хлібних кульок — цяцю.
Дідок — без ніг, — що час від часу — оха, —
Онуківі — нові скрижалі й віхи, —
Щоб — світ, як рану, що після абсцесу,
І зло спостигла найлютіша кара. —
Дідок до кави додає цикорій, —
Ще стільки шляху — і на кульшах — пішки, —
Й дідок — малому — з хліба — черепашку. —
Нехай маля, у пелюшках — циклон,
І мати — в зайчиках, що їх — знадвору — клен.

ПАНОВА ФЛЕЙТА

Вже присмерку — кутами — буцегарня
На рештках дня розкришених імперій.
Суть існування — на новій опарі.
Рослин галактику клепають (зорі в горнах ~~Σ~~ ~~XX~~)
По груди — в пільмі — ковалі нагірні,
Аж простір навстіж — пухирці і пори.
На обрії лиш — де-не-де — рапіра,
Що — відсвітів пригаслі кучугури.
Криниці віддиху. Йдуть в парі — сум і вті — ~~i~~ ~~ix~~_a.
В смугасту річку сповили вже птаха, —
Цигарку палить пільма-повитуха
Й — ногою — плеса — в скибках ананас.
Світ — на одну краплину обернувсь,
Що її Власник в небуття поніс.

ПЕРЕПОЧИНОК ПІД ЧАС ВТЕЧІ ДО ЄГИПТУ

На столі — скойки й довга риба. Цуцик —
Угору — стовпчиками — хвіст і вуха.
Поруч відро без дужки й дві навахи.
Біля ослінчика, де — немовляті — цицю,
Дідок майструє з хлібних кульок — цяцю.
Дідок — без ніг, — що час від часу — оха, —
Онукові — нові скрижалі й віхи, —
Щоб — світ, як рану, що після абсцесу,
І зло спостигла найлютіша кара. —
Дідок до кави додає цикорій, —
Ще стільки шляху — і на кульшах — пішки, —
Й дідок — малому — з хліба — черепашку. —
Нехай маля, у пелюшках — циклон,
І мати — в зайчиках, що їх — знадвору — клен.

ПАНОВА ФЛЕЙТА

Вже присмерку — кутами — буцегарня
На рештках дня розкришених імперій.
Суть існування — на новій опарі.
Рослин галактику клепають (зорі в горнах)
По груди — в п'їтмі — ковалі нагірні,
Аж простір навстіж — пухирці і пори.
На обрії лиш — де-не-де — рапіра,
Що — відсвітів пригаслі кучугури.
Криниці віддиху. Йдуть в парі — сум і втіха.
В смугасту річку сповили вже птаха, —
Цигарку палить п'їтма-повитуха
Й — ногою — плеса — в скибках ананас.
Світ — на одну краплину обернувсь,
Що її Власник в небуття поніс.

ПЛАЧІ

Здавалось, — рай, а тут, як злива, горе.
Стовкли на потерть краєвид у ступі.
Без павзи — від потопу до потопу.
Речей нутро, що — смерти перегаром.

Еребу серп усі джерела згирив.
Як тушу — тло і — навпіл — недотепу.
М'якуш землі ще лихоманка тіпа,
Де від життя — лиш коксу кучугури.

Крізь існування корж непрохололий
Кватирки — служки тьми попрохиляли
На трупи і отруєні водойми.

Вже віддих світу звузили до дюйму,
Що знаків відчитати не зумів,
Й серед весни — на всі віки — зима.

ВІДЛІК НА ШИРШИХ ПЛОЩИНАХ

Ані душі. Спинився апарат,
Що — час від часу — схлипами — завулок.
За валом — ті, що марно позивали,
І ті, кому і досі — глина — рот.

На місці ратуші — багно і очерет,
Посеред біржі — тіні тягнуть волок.
Де іподром був, два вовки завили
На місяця розкришений пірит,

Що видовжився в мудреця борідку.
На злам — будівлі, мрії, обладки,
Лиш відсвіти ще — пласко, мов кашкети.

Час — крок ступив, і — на віки — нашкодив,
І порохом — ідеї і граніт.
Та з ям навколо віддих вирина,

Готуючися до стрибка вперед,
Між ребер — гілочка — ранети Гесперід.

ІЗ ЦИКЛУ «ДОБРО І ЗЛО»

Все від лукавого: пізнання, розум, слава.
Бож кухня тліну має різні всі присмаки.
За спиною нитки (яка розвага!) смика
Диявол, що в мішок і вельми звинних ловить.

Зло робить вигляд, що куня, мовляв, сонливість
Його дола, воно ж — слабке і терпить муки,
А нишком — кожному — у кров — отруйні смокви,
І в серце — хробаків, що — пащі металеві.

Назовні ж плаче, що життя тяжке й марудне:
З-під носа Бог висмикує найліпші самородки,
До біса б цей страшний добра акумулятор,

Що змушує й Люцифера чев'ядіти й маліти.
Єдина втіха, що й буття колись мине.
От тільки — Рятівник, що воду — на вино,
Цей Лагідний, який страшніш від сатани?

З ПРИВОДУ ПРОКЛАДАННЯ КАНАЛІВ

Внизу над річкою вчинили самосуд,
Всі повисмикувавши вигини й пороги.
Й пливе беззубий плин з синцями від наруги,
Й ніхто йому не скаже: «Ось стілець, посидь,

Ще й не такі летіли із життя й посад.
Перепочинь, обличчя вмий і скинь вериги.
Ти не один, що — під шакалячо-пацючий регіт.
Та доля миро всім покривдженем несе.

Мина і те, що на добро найнижчі ціни,
І зло в цім світі — ні на мить — зі сцени.
Є інший зір. І промінь, як канарка,

Що наймізернішу халупу і конурку.
І ті, що сплять, і ті, що леза гострять.
Ти ж сам собі — число, і міра, й устрій».

СХОДИ

Не догодити — й пощо: хвалять, лають? —
Мудрець для дурня — гірший від зарази.
В одного розум — стрижень кукурудзи,
У іншого — площин параболоїд.

Всю метушню однак залле олія
Всепоглинальна, — стрес, нудьгу, неврози.
Не лишиться і плями від берізок,
Де час і простір світ докупи клеять,

Щоб існування дивна речовина
У шори увібралася чавунні.
Жнива надходять: поодинці — й жужмом.

Левади — вже стіною, як пожежа.
Природа відчиня найглибший сейф. —
Найдовша тінь — від найясніших сяїв.

* * *

Кожен поет — злодій,
Цупить усе чуже,
Вбивця, — хоч — без ножа,
Підступ — кожна руляда.
Чорт, — кожному заздрить,
Хоч і клянеться на рощах,
Що — ні.
Ну, і куди — бандюгу,
Він бо — найбільший сердега!

ЗУСТРІЧ НА ВЕРАНДІ

(З циклу «Каварія»)

Два прометеї, з целофану — смокінг
Із портативним полем для заземлень.
В руці у кожного — півнеба, як сльозина.
І обрій — крем. Сухі антени з маку —

Артерії, де ще — колеса муки.
Печінкою весь краєвид, як зона,
Де внутрішнього в зовнішньому зник. —
Й уздовж — орел із профілем ольмека.

Гримлять ножі. Та міцно спить сторожа,
Хоч проминальне — по живому — ріже.
Шматки проваль, де зорі гасить скруха, —

Старі мірила, що зазнали краху. —
І на дні річки — кулю — пістолет,
Що цілить і з-під намулу столить.

НАБЛИЖЕННЯ ДО МОСТІВ

Із перлівниці — кілька батогів,
Що вийшли й повернулися в опукле.
Пів'яблуком ще причаїлось пекло
Між зародків шляхів і корогов.

З блакиті всі шнурки повитягав
Пустельний лисик, лиш біліють ікла.
Посеред дюн подоб минулих поклад,
Що час, мов желатину, — на бігу,

Щоб — розхитавши форм малих зневагу,
Як ливною, — в такий сліпучий вигин, —
Устиг всі океани осушити.

І те, що досі — в проминальних шатах,
Вже осіддало вогняну пилу
У грудях, що, згасаючи, пала.

ЧАС Й І ЙОГО ДВІЙНИК

Мов красвид — за вухо — вередуля,
Що — ложкою — кисіль, стоніжка-племінь
З'яв покришку, де небо конопляне
Ровами, як фортеця феодальна.

Мить — меч розрубаний, з якого вже бадилля,
І острови, що — ген — по той бік плину.
Час навпростець у зародки поплентавсь,
Розносячи мікронні зливки долі.

Та по дорозі тяжко увередивсь,
Одбігши статків, родичів і вроди,
І весь — на намул і на седименти.

Його ж двійник — в подобі хіроманта —
Долоню всесвіту, амебне полотно,
На щораз грубші витинанки тне.

РОЗОСЕРЕДЖЕННЯ

За гак зачеплений коров'ячий хребет
За двері служить і водночас за заслону.
Повітря нижні верстви, — жовті й сизі сланці, —
На куби — зеленавий присмерк порубав —

І в горло — ложкою — шляхи нових орбіт,
Лунке пюре, ще нетривке і немисленне,
В ротатих пухирцях, які ковтають слину,
Приймаючи — без форм — надпростору трибут, —

Драбину почуттів, що — розтяжна й болюча.
Щокрок, то вимір інший — дзьоб лелечий,
Який від дотику, неначе з пляшки, рислінг, —

Бо кожна з'ява — нескінченні види й русла,
Лиш розум — лінію: пшениця чи гумай. —
Цвях оприсутнення, де й світло, як гальмо.

ШЛЯХ, МАНІВЦІ, ШЛЯХ

Нутро долає тліну талабан, —
Як картоплина світла у лушпинні.
Терпіння хаші й урвищ перепони,
Гривасті обрії, чуттів табун

Й — поволі — плину віяло рябе.
Залізо, що пелюсткою тюльпана.
В плакучих вікнах — існування шпеник
Й хмарина із розтягненим жабо.

Піски поглинули канали й терми.
Й де шойно — простір — підтюпцем — моторний, —
На купу клоччя — усі м'язи збігли —

Й на місці сили — смітники і багна.
Та тільки серед немощів і лих
Запалюється той єдиний шлях, —

Що поза шляхом — над добром і злом.

ІЗ ЦЕГЛИ, ЯК БУДИНОК, ВОША

Із цегли, як будинок, воша
Вже щелепами — підвіконня.
З-під сікачів — мішки м'якненні,
Що мозок — на зелену квашу.

Світи, як кісточки від вишень,
Що їх в провалля вихор кинув.
Небес коротке замикання —
Рибина заплила в навушник,

Аби, де тільки-но — віварій,
Й безкрилі — по спіралі — в вирій. —
Поздовжних швидкостей показник —

Працює інфузорій кузня, —
Прозорий, — весь з очей — гудрон,
Де воша з цегли, як гідрант.

КВАДРАТ, З ЯКОГО — ВУХО — МАРКІЗЕТ

Квадрат, з якого — вухо — маркізет,
Нетлінного тягуча запорука,
Де розум — на обрубках просторіка,
Що — ледь-ледь — сіті — в небуття азот.

Крізь смертне — світло — в мішурах везуть, —
Води і невагомості смереки.
Шлях усередину, як пори року,
З обличчям, що обернене назад,

Де лійка ще жере останні статки,
Що їх лишила — в спадок — вічність-тітка,
Як цей світ — ледь з ядра, — смоктав їй груди,

А потім наковтався вогню і граду
Й шугнув по всіх орбітах, як бугай,
Що — сім'я, мов безсмертя, — на бігу.

ГРА В ПРОЗОРІ КРЕМ'ЯХИ

Розполовинений на дві частини велет
Між сном і дійсністю ворухить мозку стулки.
Розлігся в серці — й світ, мов з бляхи підміталку,
Де мить тому ще форми-качани — зухвало

І з'яв льодовики, що — на струмки — спроквола.
Зміта всі обриси, щоб світла конус тільки.
Усю роздрібненість, що без керма і толку,
Й на ключ — лиття, що — еліпсами вуст і вилиць.

Площини інші, як рої, з бічних відтулин.
Найневимовнішого краєвид відталий —
Свідомість, як білизну, що на вітрі. Пазур

Ще зблисне серед місива — і в п'ятьми позіх.
Всі шворки дійсности тримає дух-атлет,
Де зовнішне, як відьма на мітлі.

ПОРТРЕТНА ГАЛЕРІЯ

ПОРТРЕТНА ГАЛЕРІЯ I

Прапрашур у брокатному костюмі,
Що — з гребінцем в руці — бар'єр імунний,
Де навіть вічність — лише струми змінні,
Що лабіринтом — простір монотонний.

Прапрашур — конус з рудиментом тім'я —
На тлі пустелі, де — ні рік, ні — манни,
А тільки — вихор — схеми — поіменно,
Й де світло має волю, серце, тямую.

Тремтить овал, весь світ — на волосинці,
В трикутнику вода, що гра на сонці,
Ген розсуває швидкості суміжні,

Ще мить, — і просто пальцями — безмежне,
Що — плинне — і водночас, — як різьба, —
Площини, де буття, як діябет.

ПОРТРЕТНА ГАЛЕРІЯ II

Очей і серця — спільна борозна
З-під золота — в аквамарин — рябіс.
Троянда (герб) обернена гобоєм.
І дзигарі на ніжках привізні.

Вуста — шляхи між дійсністю і сном,
Що й крізь століття гін життя карбує.
Слимак, що в персні, й маска чичисбея,
Що — моровицю — в бганках — навісну.

Сам в полі воїн. Мужність, як зневага,
Де існування — шораз грубший вигин
Й де час, — закутий в бісер параноїк, —

Млинком — частот громадить Піренеї
У генах, де минуле, як тайфун.
Торс, що — прозорість, наче парафін,

З-під голки — генератор-патефон.

ПОРТРЕТНА ГАЛЕРІЯ III

Гнів обернувся на смальту і латунь,
Й — на півчولا — мереживо сердите.
Лиш відсвіт шиї — персиковий дотик,
Де землетрус — з колонами фронтон.

Зі срібних вигортаючись фантин,
Де дійсности недійсні всі мандати,
Плече, як обрій, що — із рук адепта, —
Де носом — кулю, наче морж, фонтан.

Є мить, коли і бельбас — Авіценна.
На юність — ні кайданів, ні вакцини,
Вона сама — завершення й завбачник,

Сну епіцентр, який святкують бучно.
Реєстр дрібниць, що — баштою, як шлюб. —
Обличчя, що на нього тінь найшла.

ПОРТРЕТНА ГАЛЕРІЯ IV

Дві смокви — очі, з виноградних кичок
Волосся на чоло — гінке штурпаччя
Із крейди, в ній — півпрофіля шипучка, —
Назовні — мідь, лише ядро клекоче.

Розрихлені сапфіри сторч — у кучму.
Вниз — кармазин — на сто кружалець печі, —
Вогонь без шкіри в отворах шепоче —
Суфлер, що — катастрофу — в межах скетчу.

У роті слово спухле, як мигдалик, —
Координати просторові долі. —
Коротка лінія, а сфер надмірна заваль.

Й насадкам тяжко — вухо — предків зову.
У кожного століття власний хід.
Та код іде й ніколи не стиха.

ПОРТРЕТНА ГАЛЕРІЯ V

Їздець, що обернувся на їзду,
Всю дійсности — намарне інсценівку.
Як стале й певне, мов пісок з коновки,
І від століть — ледве димком — гудок.

Обличчя — прапор, лазер, — від нездар
В граніт трофеї заховавши навкіс.
Простукується в серце й кров онука,
Де вічність, як вгодований індик, —

На мотузку із бісеру — інфанти,
Що невагомість кожному — на фунти.
Не предок — камінь, що — маяк і ліктор,

Бож проминальність всі подоби — в жлукто, —
Для недорік і бевзів — логопед.
Їздець вночі, що — слід, як снігопад.

ПОРТРЕТНА ГАЛЕРІЯ VI

Не погляд — стовп з кристалами піриту,
Хмарина, що — болючіше ломаки.
У чашці м'яз — прозоре саго — мокне. —
Бандюга, узурпатор, імператор.
Всі котловани власної природи —
За сяйво, хоч навколо все осмеркло.
Під склом — по колу, хоча еліпс — мірка.
В прозорих мурах, як об шибку — трутень.
Подрібнена, мов яблука в лозниці,
Вся дійсність, — наче — от-от улузнетъся
І всесвіт, що вже — шийкою — в літровку.
Що — на дні хаосу — балянс і вогнетривкість,
Щоб заки з'яв — останній ковпачок,
Ще жебракові — мантию з плеча.

ПОРТРЕТНА ГАЛЕРІЯ VII

Дві арки черепицею підперті
Й між ними — ніс — стихії інтермецо,
Що — гнізда порцелянові — емоцій. —
Мірилом — смерть, що — на півнеба — карти.
Плече, як маятник. Не місяць — кортик
Судин вінцевих паралель намацав.
Тло — світло, як вгодована самиця.
І відсіки — неіснування скирти.
Обличчя, що — майбутнє в насініні,
В несталому, як сталого синонім,
У онікс замуруваний оракул, —
Підземний гугіт, що — усі уроки.
Як палець сам, ядро і окомір,
Що суходіл — на плазму — крадькома.

ПОРТРЕТНА ГАЛЕРІЯ VIII

З бемолів переходячи в мажор,
Одну за одною — тугі ества обгортки.
Дитиною — на крок вперед від гурту.
Дорослим — пізні полюси зажур.

Той, кому світ із тім'я плівку зжер.
Ходій крізь мури — різновиди флірту, —
Що — на тарелі — смерть, немов пулярду,
І пірс життя — за недоречний жарт.

Бар'єр — на пил, як воля неозора,
Що — жодними обценьками цезури.
Неулузнений, — й леви йдуть по колу.

В руці не бич, а жовтобіла куля.
Єдиний, що успадкував хребет —
Як річища Гераклових робіт.

ПОРТРЕТНА ГАЛЕРІЯ IX

Потужність іншу — часу спектроскоп,
У частці — цілість — вибір нетерплячий.
Атлант, якому — земна куля — плечі.
Аїд, що кілька колосків наскуб, —

Життя ядро, як — найдорожчий скарб.
Й триярусне обличчя — з-під колюччя:
Низ — лопатей ацетиленне клоччя,
Верх — кусні розморожені тріски.

Всю спадщину, як нутроші, що — сором,
Із-під поли — розпилень емісари,
Що й Стікс, як стадіон для спекуляцій. —

І Аполлон, надроджений в каліці,
Чека на прямовисний рецидив
Сполук. — Вапно, що в часі осіда.

ПОРТРЕТНА ГАЛЕРІЯ X

У масці газовій: світило — респіратор.
Провисло небо. Скрізь самі мішені.
Палає дерево, немов під склом, — без шуму.
Буття — змінило крок і габарити.

Як подушку, веліли розпороти
Чуття, й броня — на шмаття, наче шини.
Лише свідомість — по кривій — омшаник, —
Вздовж кисню — пострімкішали маршрути.

Де — нігтем — віддих з тіла, як родзинки,
Й на антрацитовий таріль, що глушить дзенькіт. —
Працює ніготь, й крапає пожива.

Та б'ється живчик, хоча сірка — жовна
Й смерть, як під час облоги спекулянт,
За пазуху — життя крухкий кулон.

ПОРТРЕТНА ГАЛЕРІЯ XI

Не гільйотина, а разок перлин
Горлянку перетяв, як свято — будень.
Тінь зачіски — білило кордубате, —
У світло й звук — водночас — перелам.

У грудях — і на віддалі — реле,
Дарма що оболонку — спад і збитки
(Жує і спльовує доба — червоний бетель.
Де з'яв то ширшає, то — вужчає рулон

І голос — серед плівок — інвективу).
У рюшах — віяло — на сукні — слід фруктовий.
Структури звичок, схем інгаляторій,

Що глухо, як із-під землі — літаври.
Та цівочкою — просвіту нардек. —
Мить існування, мов старий бурдюк.

ПОРТРЕТНА ГАЛЕРІЯ XII

Обличчя — очі й ніздрі — з самих уст,
Що — формою — як розчерки в контексті.
Джерела волі, що — вагу і таксу.
Дзбан молока, звідкіль — гадюки хвіст.
Посіяли коноплі і овес,
А жнуть залізо: серп, що — на мотузку.
На кілька ярусів відхилення — від стиску,
Та і в відхиленні — свій циферблят — єство, —
Росте і плодоносить, як софора.
Пелюстка, що твердіша від сапфіра.
Дитина, що — як плянер — із підставок, --
Від'ємну вдосконалює властивість —
Найвищий на всі вартості тариф:
Ні іншим, ні собі не потурать.

ПОРТРЕТНА ГАЛЕРІЯ XIII

Вже й світло згасло, а йому — ще ринг
І колесо — сповільнені корунди, —
Бо ворог-дзеркало — нові подоби родить,
І кожна, як із тіста, бумеранг.
Не глядачі — пляшки порожні. Рун
Колхіди залишки, що — присмерком кориди.
Гримлять щити, де — Зевса крик — курети.
Овал, що вже по той бік заборон.
Від світу тільки розтяжна фасетка.
Все вужча ринг, де гладіатор — сітку
Із бульбашок, що — густо — із подряпин.
Площини стиску — із самих подрібнень.
Як овоч, де в солодкому — терпке.
Приборкувач, що сам уже — таркач.

ПОРТРЕТНА ГАЛЕРІЯ XIV

Володар із обличчям примадонни —
Весло в руці, хоч на кормі — Анубіс.
Два алябастрові шматки низького неба.
І фіялковий гніт, що — світло денне.

Піщаний — лійка з лійкою — годинник.
Кустага сила сплющена в тайнопис.
Не шальки — серце на дві стулки, ніби
Всіх форм буття ушільнене видання.

І віддалі, і човен, як вужівка.
І з крейди квітка, що поволі жовкне.
Володар — танцівниця і фанатик —

В полоні плину. Нетля. Човен. Нетля.
Знайоме все і — чимось — не таке.
Минуше, що, як вічність, протіка.

ПОРТРЕТНА ГАЛЕРІЯ XV

Кровозамовлювач, провидця і фантаст,
Що — мерехтіння — на бруски конкретні.
В зерно і плід — непрохідне і скрутне
І — на веселку, що гримить, як тост.

Постава, що й залізо — на батист.
Що і на камені — жнива стократні.
Майбутнє кахлями порепаними вкрите,
Та кожна перепона — тільки тест.

Усі розм'якли милиці й ковіньки,
Й ні кришки, ні ковтка — від святкування.
А він — на різних рівнях — язикатий,

Стоїть — в прозорість, як в горіх, закутий.
Де тиша довшає і — кільця — як удав,
Й — на черепки. — У ребрах дух подув.

ПОРТРЕТНА ГАЛЕРІЯ XVI

Трубою — вихилясом — ходить гнів,
Що досі — в підземеллі, як невільник.
Всіх слимаків, що — звідусіль — навально,
В шипучу лінію — нулями — розтягнув,
І крізь предмети ляпає багно, —
М'які цеглини з фосфору кривульок.
Наріжний камінь, — гнів, як будівельник,
Молочний брат заліза і вогню.
Крізь острови піщані піяноли,
Що — в інший ключ, де хрестики в аналах,
Убивцею, що жертву — вже в пакунок,
Аби — в ворітниці — невинному підкинуть.
Оновлювач, руїтник, падишах,
Що за каталізатора душі.

ПОРТРЕТНА ГАЛЕРІЯ XVII

Основа — перекошений реглан
З ознаками грози і міякарда,
Що — квіточки — ціянисто-рекордні —
Й рожевий гребінь амфор. На каглу,
Що сіє крила, обернувся глум,
Й ужинок — алюмінієві скирти.
Ніде, ні в чому, ні на цаль — манкуртом,
І гамівна сорочка, як драглі.
На душу налипають інші форми,
Аби основу — висівкам — в офіру. —
Акваріум. Коралова інтрига,
Де на кону беззябрий короп-трагік
В дудках-сигналах, — кожен — жест різкий,
Що все ніяк — горішнього зразка,
Де око — крем'янисте і вузьке.

ПОРТРЕТНА ГАЛЕРІЯ XVIII

В молочнім золоті усміхнена дитина,
Що стріли теракотові з усіх сторін
Й серця на лусочки фотонні розтира,
Дарма що немічне й ще на руках татуня.

Пелюшкою — загнало вниз усіх титанів,
Куди не допливає з вантажем й Харон.
Шойно народжене — і вже, як світ — старе,
Що п'яткою, мов м'яч — бездоння мегатонни. —

Кривого простору пацьори оксамиту
Обабіч видимого, як гудок, самотньо —
Крізь зони попелу і зони занечулень, —

Розплата мозком і душею за ночівлю. —
Маля, що засвітило в кожному двигун
Й на бік — долонею — усі річки доган.

Щоб — центр. — Найтяжчий той тягар, що без ваги.

ПОРТРЕТНА ГАЛЕРІЯ XIX

Гора, яку — за ніжку — і в буфет,
І вже не сльози, а самі долини.
Подоланий й водночас нездоланий,
Хоча й під барабан — на ешафот.

Простріляно чуття — на добрий фут.
Надрізи в пам'яті, що — тягlosti дилему.
У сріблі в крижах затяжні уломи, —
В кістках нових заплутавсь неофіт.

Й по лінії, що досі — відстань тоскну,
Сліпучі порхавки, що — греблі стиску,
Перерву — серед течії — обідню,

Де час від часу — ще заплави — будні.
Й розплідник-око, — на межі в ясир —
Що — долю, як Навуходоносор.

ЗМІСТ

5	Вігилії	XXXVI
6	"	XXXVII
7	"	XXXVIII
8	"	XXXIX
9	"	XL
10	"	XLI
11	"	XLII
12	"	XLIII
13	"	XLIV
14	"	XLV
15	"	XLVI
16	"	XLVII
17	"	XLVIII
18	"	XLIX
19	"	L
20	"	LI
21	"	LII
22	"	LIII
23	"	LIV
24	"	LV
25	"	LVI
26	"	LVII

27	Birini	LVIII
28	"	LIX
29	"	LX
30	"	LXI
31	"	LXII
32	"	LXIII
33	"	LXIV
34	"	LXV
35	"	LXVI
36	"	LXVII
37	"	LXVIII
38	"	LXIX
39	"	LXX
40	"	LXXI
41	"	LXXII
42	"	LXXIII
43	"	LXXIV
44	"	LXXV
45	"	LXXVI
46	"	LXXVII
47	"	LXXVIII
48	"	LXXIX
49	"	LXXX
50	"	LXXXI
51	"	LXXXII

52	Birini	LXXXIII
53	"	LXXXIV
54	"	LXXXV
55	"	LXXXVI
56	"	LXXXVII
57	"	LXXXVIII
58	"	LXXXIX
59	"	XC
60	"	XCI
61	"	XCII
62	"	XCIII
63	"	XCIV
64	"	XCV
65	"	XCVI
66	"	XCVII
67	"	XCVIII
68	"	XCIX
69	"	C
70	"	CI
71	"	CII
72	"	CIII
73	"	CIV
74	"	CV
75	"	CVI
76	"	CVII

77	Вігилії	CVIII
78	"	CIX
79	"	CX
80	"	CXI
81	"	CXII
82	"	CXIII
83	"	CXIV
84	"	CXV

НАТЮРМОРТИ

87	Натюрморт із тароком
88	Натюрморт, видовжений лягуною
89	Натюрморт, що подорожує в часі
90	Жанровий натюрморт, що переходить у світло
91	Натюрморт з етичним ухилом
92	Букет у подвійному розтині
93	Переосмислений натюрморт
94	Метафізичний натюрморт
95	Перески між натюрмортом і краєвидом
96	Кухонний натюрморт з півоціями
97	Натюрморт з ускладненнями в часі
98	Натюрморт зі світоглядовими ускладненнями
99	Натюрморт на межі з краєвидом
100	Натюрморт з одрубаним хвостом

101	Натюрморт в одноплщинно-історичному розтині
102	Натюрморт з тінню
103	Натюрморт з додатковою перспективною
104	Музичний натюрморт
105	Натюрморт зі світоглядовим ухилом
106	Натюрморт з додатковими отворами
107	Натюрморт з орбітною траєкторією
108	Розвіяний натюрморт
109	Хатній інтер'єр, розтягний на дві нерівні половини

КРАЄВИДИ

113	Осінній краєвид з елементами натюрморту
114	Краєвид із м'яким циферблятом
115	Південний вітер
116	Краєвид як ступінь пробудження
117	Краєвид на тлі ранньої весни
118	Краєвид із вимкненими соплами
119	Краєвид з куснями свідомости
120	Краєвид з провислими лініями
121	Берег у звуженому й видовженому ракурсі
122	Цитринний світанок
123	Краєвид із забутим поплавцем
124	Вольовий краєвид
125	Розірваний краєвид

126	Вечір із прочиненим вікном
127	Метафізичний світанок
128	Світанок із порушеними координатами
129	Весняний етюд
130	Краєвид із снікопами
131	Нічний краєвид з коровою
132	Краєвид з ознаками сліпців
133	Краєвид з апокаліптичним відсвітом
134	Краєвид з незначними ознаками матраца
135	Післягрозовий краєвид зі схлинами
136	Краєвид з погаслим маяком
137	Деякі аспекти грози
138	Краєвид на межі ночі
139	Крива зі світоглядом ухилом

ЦИРКОВІ ІДИЛІЇ

143	Циркові ідилії IV
144	" " V
145	" " VI
146	" " VII
147	" " VIII
148	" " IX
149	" " X
150	" " XI
151	" " XII

152	Циркові ідилії XIII
153	" " XIV
154	" " XV
155	" " XVI
156	" " XVII

ПЛОЩИННІ Й СФЕРИЧНІ ВІДОБРАЖЕННЯ

159	Площинні й сферичні відображення	I
160	" " "	II
161	" " "	III
162	" " "	IV
163	" " "	V
164	" " "	VI
165	" " "	VII
166	" " "	VIII

КОЛИВАННЯ З НЕЗНАЧНИМИ ПАВЗАМИ

169	Колівання з незначними павзами	I
170	" " "	II
171	" " "	III

ПАРАЛАКСИ

175	Паралакси	I
176	" "	II

177	Паралакси	III
178	..	IV
179	..	V
180	..	VI
181	..	VII
182	..	VIII
183	..	IX
184	..	X
185	..	XI

ВІТРИ АЗІЇ

189	«Колони з базальту...»
190	«Золотий кухоль з левами і гієнами...»
191	«Всі ці народи...»
192	«Гробниці з зображеннями полювань...»
193	«Червоний попільник переходів...»
194	«Тільки тиші верблюжий горб...»

ПЕРЕХОДИ

197	«Гармонією розтягнені всі пори року...»
198	«Закрут перший, середній, останній...»
199	«Розподільники часу й прозорості...»
200	«Заграви, мов касети...»
201	Народження

202	Перепочинок під час втечі до Єгипту
203	Панова флейта
204	Плачі
205	Відлік на ширших площинах
206	Із циклу «Добро і зло»
207	З приводу прокладання каналів
208	Сходи
209	«Кожен поет — злодій...»
210	Зустріч на веранді
211	Наближення до мостів
212	Час і його двійник
213	Розосередження
214	Шлях, манівці, шлях
215	Із цегли, як будинок, воша
216	Квадрат, з якого вухом маркізет
217	Гра в прозорі крем'яни

ПОРТРЕТНА ГАЛЕРІЯ

221	Портретна галерія	I
222	..	II
223	..	III
224	..	IV
225	..	V
226	..	VI
227	..	VII

228	Портретна галерія	VIII
229	" "	IX
230	" "	X
231	" "	XI
232	" "	XII
233	" "	XIII
234	" "	XIV
235	" "	XV
236	" "	XVI
237	" "	XVII
238	" "	XVIII
239	" "	XIX